

סדר הדלקת הנרות

ראוי שלא לפחות משני נרות, נגד זכור ושמור. ונוהגים שהבעל מוכין את הנרות.
בשבת מדליקה הנרות ומברכת אחר כך, וביום טוב מברכת תחילה ולאחר מכן מדליקה:

לשבת

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו להדליק נר של שבת.**

ליום טוב

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו להדליק נר של יום טוב.**

ליו"ט שחל בשבת

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו להדליק נר של שבת ושל יום טוב.**

ליום הכפורים

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו להדליק נר של יום הכפורים.**

ליו"כ שחל בשבת

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, אשר קדשנו
במצותיו, וצונו להדליק נר של שבת ושל יום הכפורים.**

ביו"ט בשני הלילות (חוץ מליל שביעי של פסח), ובליל הסדר, כשהאשה אינה מקדשת בעצמה, ובעריו"כ, מברכות אחרי הברכות הנ"ל. (בליל ב' של ר"ה טוב שתלבש בגד חדש או תכוון על פרי חדש):

**ברוך אתה יהוה, אלהינו מלך העולם, שהחיינו וקיימנו
והגיענו לימן הזה.**

תפילה לאישה אחר הדלקת הנרות

יְהִי רָצוֹן מִלְפָּנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל, שֶׁתְּחַוֶּנֶה אוֹתִי (וְאֶת־
 אִישִׁי) וְאֶת־כָּל־קְרוֹבִי, וְתִתֶּנִּי לָנוּ וּלְכָל־יִשְׂרָאֵל חַיִּים טוֹבִים וְאַרְפִּים,
 וְתִזְכְּרֵנוּ בְּזִכְרוֹן טוֹבָה וּבִרְכָּה, וְתִפְקְדֵנוּ בְּפִקְדֹת יְשׁוּעָה וְרַחֲמִים,
 וְתִשְׁכַּן שְׂכִינְתְּךָ בֵּינֵינוּ, וְנִפְגֹּשׁ לְגִדְל בָּנִים וּבָנִי חֲכָמִים וְנִבְוִנִים
 אוֹהֲבֵי יְהוָה, יֵרָאִי אֱלֹהִים אֲנָשִׁי אִמָּת זָרַע קָדֵשׁ, בִּיהוָה דְּבָקִים,
 וּמְאִירִים אֶת־הָעוֹלָם בְּתוֹרָה וּבְמַעֲשִׂים טוֹבִים וּבְכָל־מְלָאכַת עֲבוֹדַת
 הַבּוֹרָא, אָנָּה, שְׁמַע אֶת־תְּחִנָּתִי בְּזִכּוֹת שְׁרָה וּבִרְכָּה רַחֵל וְלֵאָה
 אֲמוֹתֵינוּ, וְהָאֵר נַרְנוּ שְׁלֹא יִכָּבֶה לְעוֹלָם וְעַד, וְהָאֵר פְּנֵיךָ וְנוֹשְׁעָה,
 אָמֵן:

שיר השירים

נהגו בקהילות הספרדים לקרוא לפני קבלת שבת את ספר "שיר השירים". "מנהגם של ישראל לקרוא עם קבלת שבת שיר-השירים, 'שאין כל העולם כולו כדאי כיום שניתן בו שיר-השירים לישראל, שכל הכתובים קודש, שיר-השירים קודש קודשים'. ואין בכל השבוע שעה מקודשת כשעה זו, שאז ניכר ומתגלה תוספת אור קדושת השבת בגוף האדם" (פתח הדביר, ר"ס). "בערב שבת קודש צריכים לעסוק בתשובה על כל העבר בימות החול, כדי לקבל קדושת שבת בלא שום מניעה מכל דבר חטא ועון" (אורות התשובה, יד, לג).
 מתוך הפתיחה לשיר השירים, "עולת ראייה" חלק ב'

א שִׁיר הַשִּׁירִים אֲשֶׁר לְשִׁלְמָה: ב יִשְׁלַנִּי מִנְּשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי־טוֹבִים
 דִּדְךָ מֵיָּי: ג לְרִית שְׁמִיךָ טוֹבִים שְׁמֵן תוֹרַק שְׁמֶךָ עַל־כֵּן עֲלָמוֹת
 אֶהְבֹּד: ד מִשְׁכְּנִי אַחֲרֶיךָ נְרוּצָה הִבִּיאֲנִי הַמֶּלֶךְ חֲדָרָיו נְגִילָה וְנִשְׁמַחָה
 כָּךְ נִזְכְּרָה דִּדְךָ מֵיָּי מִיִּשְׁרָיִם אֶהְבֹּד: ה שְׁחֹרָה אֲנִי וְנֶאֱזָה בָנוֹת
 יְרוּשָׁלַיִם כְּאֵהָלִי קָדֵר כִּירִיעוֹת שְׁלָמָה: ו אֶל־תִּרְאֵנִי שְׂאֲנִי שְׁחִרְחִירָת
 שִׁשְׁזֹפְתָנִי הַשֶּׁמֶשׁ בְּנִי אֲמִי נַחֲרוּבִי שְׁמִנִי נִטְרָה אֶת־הַפְּרָמִים כְּרָמִי
 שְׁלִי לֹא נִטְרָתִי: ז הַגִּידָה לִּי שְׂאֶהְבֶּה נִפְשִׁי אִיכָה תִרְעָה אִיכָה תִרְבִּץ

בַּצְהָרִים שְׁלֵמָה אָהִיָּה כְּעֵטָה עַל עֲדָרֵי חֲבָרִיךְ: ^ח אִם-לֹא תִדְעִי לָךְ
הִיפָּה בְּנָשִׁים צְאִי-לָךְ בְּעַקְבֵי הַצֹּאן וְרַעַל אֶת-גְּדִיתֶיךָ עַל מִשְׁכְּנֹת
הָרָעִים: ^ט לִסְסָתִי בִּרְכָבִי פָרְעָה דְּמִיתֶיךָ רַעֲיָתִי: ^י נָאוּ וְלַחֲנִיךְ בִּתְרִים
צִוְּאֶיךָ בַּחֲרוּזִים: ^{יא} תּוֹרִי זָהָב נֶעֱשֶׂה-לָךְ עִם נִקְדּוֹת הַפֶּסֶף: ^{יב} עַד-
שֶׁהֲמַלְךָ בְּמִסְבּוֹ נִרְדִּי נִתֵּן רִיחוֹ: ^{יג} צִוְּרוּ הַמֶּרֶץ דּוֹדִי לִי בֵּין שְׂדֵי
יָלִין: ^{יד} אֲשַׁכֵּל הַכֶּפֶרֶץ דּוֹדִי לִי בְּכַרְמִי עֵין גְּדִי: ^{טו} הִנֵּךְ יָפָה רַעֲיָתִי
הִנֵּךְ יָפָה עֲיִנֶיךָ יוֹנִים: ^{טז} הִנֵּךְ יָפָה דּוֹדִי אֶף נָעִים אֶף-עֲרֻשְׁנִי רַעֲנָנָה:
^{יז} קִנְרוֹת בְּתִינֹל אֲרֻזִּים רְהִיטֹנוּ (רְחִיטֵנוּ כְּתִיב) בְּרוֹתִים:

ב אֲנִי חֲבַצְלֹת הַשָּׂדֶה שׁוֹשְׁנֹת הַעֲמָקִים: ^ב כְּשׁוֹשְׁנָה בֵּין הַחוֹתִים
כֵּן רַעֲיָתִי בֵּין הַבְּנוֹת: ^ג כְּתַפּוּחַ בְּעֵצִי הַיֶּעַר כֵּן דּוֹדִי בֵּין הַבָּנִים בְּצִלּוֹ
חֲמַדָּתִי וְיִשְׁבַּתִּי וּפְרִיזוֹ מִתּוֹךְ לַחֲפִי: ^ד הִבִּיאֲנִי אֶל-בֵּית הַיֵּין וְדָגְלוֹ
עָלַי אֶהְבֶּה: ^ה סִמְכּוֹנִי בְּאֲשִׁישׁוֹת רִפְדּוֹנִי בְּתַפּוּחִים כִּי-חֹלֶת אֶהְבֶּה
אֲנִי: ^ו שְׁמַאלוֹ תַּחַת לְרֹאשִׁי יִמְיִנִי תַּחֲבֻקֵּנִי: ^ז הַשִּׁבְעָתִי אֶתְכֶם בְּנוֹת
יְרוּשָׁלַם בְּצִבְאוֹת אוֹ בְּאִילֹת הַשָּׂדֶה אִם-תִּעְרֹרוּ וְאִם-תִּעְוְרוּ אֶת-
הָאֶהְבֶּה עַד שֶׁתַּחֲפֹץ: ^ח קוֹל דּוֹדִי הִנֵּה-זֶה בֹּא מְדַלֵּג עַל-הַהָרִים
מִקְפֹּץ עַל-הַגְּבְעוֹת: ^ט דּוֹמָה דּוֹדִי לְצִבִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵילִים הִנֵּה-זֶה
עוֹמֵד אַחֵר כְּתֻלָּנוּ מִשְׁגִּיחַ מִן-הַחֲלֹזֹת מִצִּיץ מִן-הַחֲרָפִים: ^י עֲנֵה
דּוֹדִי וְאָמַר לִי קוֹמִי לָךְ רַעֲיָתִי יָפָתִי וּלְכִי-לָךְ: ^{יא} כִּי-הִנֵּה הִסְתָּו עִבְר
הַגֶּשֶׁם חִלָּף הַלֵּךְ לוֹ: ^{יב} הַנֶּצְנִים נִרְאוּ בְּאַרְץ עֵת הַזִּמְרִי הִגִּיעַ וְקוֹל
הַתּוֹר נִשְׁמַע בְּאַרְצָנוּ: ^{יג} הַתְּאֵנָה חֲנֻטָּה פְּלִיָּה וְהַגִּפְנִים סְמֵר נִתְּנוּ
רִיחַ קוֹמִי לָךְ (וְלִכִּי כְּתִיב) רַעֲיָתִי יָפָתִי וּלְכִי-לָךְ: ^{יד} יוֹנָתִי בַּחֲגִי הַפֹּלַע
בְּסֹתֵר הַמִּדְרֹגָה הָרְאִינִי אֶת-מְרֹאֶיךָ הַשְׁמִיעֵנִי אֶת-קוֹלְךָ כִּי-קוֹלְךָ עֲרֹב
וּמְרֹאֶיךָ נֶאֱדָה: ^{טו} אֲחַזּוּ-לָנוּ שְׁעָלִים שְׁעָלִים קְטָנִים מִחֲבָלִים כְּרָמִים
וּכְרָמֵינוּ סְמֵדֵר: ^{טז} דּוֹדִי לִי וְאֲנִי לוֹ הָרַעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: ^{יז} עַד שִׁיפּוּחַ
הַיּוֹם וְנָסוּ הַצִּלְלִים סִבֵּ דְמָה-לָךְ דּוֹדִי לְצִבִּי אוֹ לְעֶפֶר הָאֵילִים עַל-הָרִי

בְּתֹר:

ג ׀ על-משכבי בלילות בקשתי את שאהבה נפשי בקשתי ולא
מצאתיו: ב אקומה נא ואסובבה בעיר בשוקים וברחבות אבקשה
את שאהבה נפשי בקשתי ולא מצאתיו: ג מצאוני השמרים הסבים
בעיר את שאהבה נפשי ראיתם: ד כמעט שעברתי מהם עד שמצאתי
את שאהבה נפשי אחזתיו ולא ארפנו עד-שהביאתיו אל-בית אמי
ואל-חדר הורתי: ה השבעתי אתכם בנות ירושלם בצבאות או
באילות השדה אם-תעירו! ואם-תעוררו את-האהבה עד שתחפץ:
ו מי זאת עלה מן-המדבר כתימרות עשן מקשרת מל ולבונה מפל
אבקת רוכל: ז הנה מוטח שלשלמה ששים גברים סביב לה מגברי
ישׂראל: ח כלם אחזי חרב מלמדי מלחמה איש חרב על-ירכו
מפתח בלילות: ט אפריון עשה לו המלך שלמה מעצי הלבנון:
עמודיו עשה כסף רפידתו זהב מרפבו ארגמן תוכל רצוף אהבה
מבנות ירושלם: יא צאינה! וראינה בנות ציון במלך שלמה בעטרה
שעטרה-לו אמו ביום חתנתו וביום שמחת לבו:

ד ׀ הנך יפה רעיתל הנך יפה עיניך יונים מפעד לצמתך שערך
כערך העזים שגלשו מהר גלעד: ב שניך כערך הקצובות שעלו
מן-הרצצה שפלם מתאימות ושללה אין בהם: ג כחוט השני
שפתותיך ומדברך נאווה כפלח הרמון רקתך מפעד לצמתך: ד כמגדל
דויד צוארך בנוי לתלפיות אלף המגן תלוי עליו כל שלטי הגברים:
ה שני שדיך כשני עפרים תאומי צביה הרעים בשושנים: ו עד שיפוח
היום ונסו הצללים אלך לי אל-הר המור ואל-גבעת הלבונה: ז כלך
יפה רעיתי ומום אין בך: ח אתי מלבנון כלה אתי מלבנון תבואי
תשורי! מראש אמנה מראש שניר וחרמון ממענות אריות מהררי
נמרים: ט ללכתני אחתי כלה ללכתני באחת (באחד כתוב) מעיניך באחד
ענק מצורניך: י מה-פך דריך אחתי כלה מה-טבו דריך מלין וריח
שמןיך מפל-בשמים: יא נפת תטפנה שפתותיך כלה דבש וחלב

תחת לשונך וריח שלמתיך כריח לבנון: יב גן | נעול אחתי כלה גל
נעול מעין חתום: יג שלחתיך פרדס רמונים עם פרי מגדים כפרים
עם-גנדרים: יד נרד | וכרפם קנה וקנמון עם כל-עצי לבונה מר ואהלות
עם כל-ראשי בשמים: טו מעין גנים באר מים חיים ונזלים מן-לבנון:
טז עורי צפון ובואי תימן הפיחי גני יזלו בשמיז יבא דודי לגנזו
ויאכל פרי מגדיו:

ה א באתי לגנן אחתי כלה אריתי מורי עם-בשמי אכלתי יערי
עם-דבשי שתיתי ייני עם-חלבי אכלו רעים שתו ושכרו דודים:
ב אני ישנה ולפי ער קול | דודי דופק פתחי-לי אחתי רעיתי יונתי
תמתי שראשי נמלא-טל קוצותי רסיסי לילה: ג פשטתי את-כתנתי
איככה אלבשנה רחצתי את-רגלי איככה אטנפם: ד דודי שלח ידו
מן-החור ומצי המו עליו: ה קמתי אני לפתח לדודי וידי נטפו-מור
ואצבעתי מור עבר על כפות המנעול: ו פתחתי אני לדודי ודודי
חמק עבר נפשי יצאה בדברו בקשתיהו ולא מצאתיהו קראתיו ולא
ענני: ז מצאני השמרים הסבכים בעיר הפוני פצעוני נשאו את-רדילי
מעלי שמרי החמות: ח השבעתי אתכם בנות ירושלם אם-תמצאו
את-דודי מה-תגידו לו שחולת אהבה אני: ט מה-דודך מדוד היפה
בנשים מה-דודך מדוד שפכה השבעתנו: י דודי צח ואדום דגול
מרכבה: יא ראשו כתרם פז קוצותיו תלתלים שחרות כעורב: יב עיניו
כיונים על-אפיקי מים רחצות בחלב ישבות על-מקלות: יג לחיו
כערוגת הפשם מגדלות מרקחים שפתותיו שושנים ונטפות מור
עבר: יד ידיו גלילי זהב ממלאים בתרשיש מעיו עשת שן מעלפת
ספירים: טו שוקיו עמודי שש מיסדים על-אדני-פז מראהו כלבנון
בחור כארזים: טז חפז ממתקים וכלו מחמדים זה דודי וזה רעי
בנות ירושלם:

א אָנָה הִלֵּךְ דּוֹדֶךָ הֵיפָּה בְּנָשִׁים אָנָה פָּנָה דּוֹדֶךָ וּנְכַשְׁנוּ עִמָּךְ:
 ב דּוֹדִי יָרַד לָגֹז לַעֲרֹגוֹת הַבָּשָׂם לָרְעוֹת בַּגָּזִים וְלִלְקֹט שׁוֹשְׁנִים: ג אֲנִי
 לְדּוֹדִי וְדוֹדִי לִי הָרְעָה בְּשׁוֹשְׁנִים: ד יָפָה אַתְּ רַעִיתִי בְּתַרְצָה נָאוֹה
 כִּירוּשָׁלַם אֵימָה בְּנִדְגָלוֹת: ה הִסְבֵּי עֵינֶיךָ מִנִּגְדֵּי שָׁהִם הִרְהִיבֵנִי שַׁעֲרֶךָ
 כְּעָדָר הָעֵזִים שֶׁגָּלְשׁוּ מִן־הַגֹּלְעָד: ו שְׁנִיךָ כְּעָדָר הָרְחִלִּים שֶׁעָלוּ
 מִן־הָרְחִצָּה שֶׁכָּלֵם מִתְאַיְמוֹת וְשִׁפְלָה אֵין בָּהֶם: ז כְּפֹלַח הָרִמּוֹן רָקִיתְךָ
 מִבְּעַד לְצִמְתְּךָ: ח שָׁשִׁים הֵמָּה מַלְכוֹת וּשְׂמָנִים פִּילֻגְשִׁים וְעֵלְמוֹת
 אֵין מִסְפָּר: ט אַחַת הִיא יוֹנָתִי תִמְתִּי אַחַת הִיא לְאַמָּה בְּרָה הִיא
 לְיוֹלְדָתָהּ רְאוּהָ בְנוֹת וַיֹּאשְׁרוּהָ מַלְכוֹת וּפִילֻגְשִׁים וַיְהַלְלוּהָ: י מִי־זֹאת
 הַנִּשְׁקָפָה כְּמוֹ־שֹׁחַר יָפָה כְּלָבָנָה בְּרָה כַחֲמָה אֵימָה בְּנִדְגָלוֹת: יא אֶל־
 גִּנֹּת אֲגוּזֹת יִרְדְּתִי לְרֹאוֹת בְּאִפִּי הַנָּחַל לְרֹאוֹת הַפְּרָחַה הַגֶּפֶן הַנִּצֹּץ
 הָרִמּוֹנִים: יב לֹא יָדַעְתִּי נַפְשִׁי שְׁמַתְנִי מִרְכָּבוֹת עֲמִי נָדִיב:

א שׁוֹבֵי שׁוֹבֵל הַשְּׁוֹלְמִית שׁוֹבֵי שׁוֹבֵי וְנִחְזֶה־בָּךְ מִה־תַּחֲזוֹ בְּשׁוֹלְמִית
 ב כְּמַחֲלַת הַמַּחֲנִיִּים: ג מִה־יָפוּ פְעֻמֶּיךָ בְּנֻעָלִים בַּת־נָדִיב חֲמוּקִי יִרְכֹּךְ
 ד כְּמוֹ חֲלָאִים מַעֲשֶׂה יָדֵי אָמֶן: ה שְׁרָרְךָ אֲגֹן הַסֹּהַר אֶל־יַחֲסֹר הַמְּזוּג
 וּבִטְנֶךָ עֲרֻמַּת חֲטִים סוּגָה בְּשׁוֹשְׁנִים: ו שְׁנֵי שְׁדִיךָ כְּשֵׁנֵי עֶפְרַיִם תְּאֻמִּי
 ז צְבִיָּה: ח צִוְּאֶרְךָ כְּמַגְדֵּל הַשָּׁן עֵינֶיךָ בְּרֻכּוֹת בְּחֻשְׁבוֹן עַל־שַׁעַר בַּת־רַבִּים
 ט אֶפֶךָ כְּמַגְדֵּל הַלְּבָנוֹן צוּפָה פָּנֶי דְּמָשֶׁק: י רֹאשֶׁךָ עֲלֶיךָ כְּפֶרֶמֶל וְדֹלֶת
 יא רֹאשֶׁךָ כְּאַרְגָּמָן מֶלֶךְ אֶסּוּר בְּרֹהֲטִים: יב מִה־יָפִיתִי וּמִה־נִּעְמָתִי אֶהְבֶּה
 יג בַּת־עֲנוּגִים: ד זאת קוֹמַתְךָ דְּמָתָה לְתִמְרֶךָ וְשְׁדִיךָ לְאַשְׁכְּלוֹת: ט אֲמַרְתִּי
 וַאֲעִלָּה בְּתִמְרֶךָ אֲחִיזָה בְּסִסְגִּי וַיְהִי־וַאֲנִי שְׁדִיךָ כְּאַשְׁכְּלוֹת הַגֶּפֶן וְרִיחַ
 אֶפֶךָ בַּת־פּוֹחִים: י וחֲכָךְ כְּגִיז הַטּוֹב הוֹלֵךְ לְדוֹדִי לְמִישְׁרִים דּוֹכֵב
 יא שְׁפָתֵי יִשְׁנִים: יב אֲנִי לְדוֹדִי וְעָלִי תִשׁוּקְתּוֹ: יג לָכֵה דּוֹדִי נִצָּא הַשֹּׁדָה
 יד נִלְיָנָה בַּכְּפָרִים: טו נִשְׁכִּימָה לְכָרְמִים נִרְאָה אִם־פְּרָחַה הַגֶּפֶן פָּתַח
 יז הַסְּמִדֵּר הַנִּצֹּץ הָרִמּוֹנִים שֶׁם אֲתָן אֶת־דְּדֵי לָךְ: יח הַדּוֹדָאִים נִתְנוּ־יָחִי
 יט וְעַל־פְּתַחֲנוּ כָל־מַגְדִּים חֲדָשִׁים גַּם־יִשְׁנִים דּוֹדִי צִפְנִיתִי לָךְ:

ח א מי יתנך כֶּאֱחָ לִי יוֹנָק שְׂדֵי אִמִּי אֲמַצְאָךְ בַּחוּץ אֲשַׁקְךָ גִּם
 לֹא־יָבוֹז לִי: ב אֲנֶהְגֶּךָ אֲבִיאָךְ אֶל־בֵּית אִמִּי תִלְמְדֵנִי אֲשַׁקְךָ מִיַּן
 הָרֶקֶת מַעֲסִים רַמְנִי: ז שְׂמֹאלוֹ תַּחַת רַאשִׁי וַיִּמְיֵנוּ תַּחֲבַקְנִי: ח הַשְׁבַּעְתִּי
 אֶתְכֶם בְּנוֹת יְרוּשָׁלַם מִה־תַּעֲרִירוּ וּמִה־תַּעֲרְרוּ אֶת־הָאֶהֱבָה עַד
 שֶׁתַּחֲפֹץ: ט מִי זֹאת עָלָה מִן־הַמִּדְבָּר מִתְרַפֶּקֶת עַל־דֹּדָה תַּחַת הַתְּפוֹחַ
 עוֹרֹתֶיהָ שָׁמָּה חֲבַלְתָּךְ אִמָּךְ שָׁמָּה חֲבַלָּה יִלְדְתָּךְ: י שִׁימְנִי כַחוֹתָם
 עַל־לֶפֶךְ כַּחוֹתָם עַל־זֶרְעֶךָ כִּי־עָזָה כְּמוֹת אֶהֱבָה קֶשֶׁה כַּשָּׂאוֹל קִנְיָה
 רִשְׁפֶּיהָ רִשְׁפֵּי אֵשׁ שְׁלֵהֲבַתֶּיהָ: יא מִיָּם רַבִּים לֹא יוֹגְלוּ לְכַבּוֹת אֶת־
 הָאֶהֱבָה וְנִהְרֹת לֹא יִשְׁטְפוּהָ אִם־יִתֵּן אִישׁ אֶת־כָּל־הוֹן בֵּיתוֹ בְּאַהֲבָה
 בּוֹז יָבוֹז לוֹ: יב אַחֲוֹת לְנוֹ קִטְנָה וְשָׂדִים אֵין לָהּ מִה־נַּעֲשֶׂה לְאַחֲוָתֶנוּ
 בַּיּוֹם שֶׁיִּדְבַּר־בָּהּ: יג אִם־חֹמֶמָה הִיא נִבְנְהָ עָלֶיהָ טִירַת כֶּסֶף וְאִם־דָּלַת
 הִיא נִצְוֹר עָלֶיהָ לֹחַ אֲרֹז: יד אֲנִי חֹמֶמָה וְשְׂדֵי כַּמְגִדְלוֹת אֲזִי הֵייתִי
 כַּעֲנִיּוֹ כַּמוֹצֵאֵת שָׁלוֹם: יו כָּרֵם הִיָּה לְשִׁלְמָה בְּכַעַל הַמֶּזֶן נָתַן אֶת־
 הַכָּרֵם לְנִטְרִים אִישׁ יָבֵא בְּפָרִיו אֵלַי כֶּסֶף: יז כְּרָמִי שָׁלִי לְפָנַי הָאֵלַי
 לֶךְ שְׁלֹמָה וּמֵאֲתָיִם לְנִטְרִים אֶת־פָּרִיו: יח הַיּוֹשֶׁבֶת בַּגִּזְיִם חֲבָרִים
 מְקַשְׁבִּים לְקוֹלָךְ הַשְּׁמִיעֵנִי: יט בָּרַח דּוֹדִי וְדַמָּה־לְךָ לְצָבִי אוֹ לְעַפְר
 הָאֵילִים עַל הָרֵי בְשָׁמִים:

רבוץ כל־העולמים, יְהִי רִצּוֹן מִלְּפָנֶיךָ, יְהוָה אֱלֹהֵי וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתַי, שְׁבֻכּוֹת שִׁיר
 הַשִּׁירִים אֲשֶׁר קִרְיָתִי וְלִמְדָתִי, שְׁהוּא קֹדֶשׁ קְדָשִׁים, בְּזֻכּוֹת פְּסוּקֵינוּ, וּבְזֻכּוֹת
 תַּבּוּתֵינוּ, וּבְזֻכּוֹת אוֹתִיּוֹתֵינוּ וּבְזֻכּוֹת נִקְדּוּתֵינוּ, וּבְזֻכּוֹת טַעֲמֵינוּ, וּבְזֻכּוֹת שְׂמוֹתֵינוּ
 וְצִרּוּפֵינוּ וְרָמְזֵינוּ וְסוֹדוֹתֵינוּ הַקְּדוּשִׁים וְהַשְׁהוּרִים הַנוֹרָאִים הַיּוֹצֵאִים מִמֶּנּוּ. שְׁתֵּהָא
 שְׁעָה זוֹ שְׁעַת רַחֲמִים שְׁעַת הַקֶּשֶׁבָה שְׁעַת הָאֲזָנָה וְנִקְרָאךְ וְחַנּוּנוֹ. נִעְתִּיר לְךָ
 וְהַעֲתֵר לָנוּ, שִׁיְהִיָּה עוֹלָה לְפָנֶיךָ קְרִיאָת וְלִמּוּד שִׁיר הַשִּׁירִים, כָּאֵלּוּ הַשְּׁנֵנוּ
 כָּל־הַסּוֹדוֹת וְהַנְּפִלְאוֹת וְהַנּוֹרָאוֹת אֲשֶׁר הֵם חֲתוּמִים בּוֹ כָּל־תִּנְאִי, וְנִזְכֶּה לְמָקוֹם
 שֶׁהָרוּחוֹת וְהַנְּשָׁמוֹת נִחְצְבוֹת מִשָּׁם, וְכֵאלּוּ עֲשִׂינוּ כָּל־מַה שְׁמוּטֵל עָלֵינוּ לְהַשְׁיֵג,
 בֵּין בְּגִלְגּוֹל זֶה בֵּין בְּגִלְגּוֹל אַחֵר, וְלִהְיוֹת מִן הָעוֹלָם וְהָזֻכִּים לְעוֹלָם הַבָּא עִם
 שְׂאֵר צַדִּיקִים וְחַסִּידִים, וּמֵלֵא כָל־מִשְׁאָלוֹת לִפְנֵי לְטוֹבָה, וְתִהְיֶה עִם לְבַבֵּנוּ
 וְאִמְרֵי פִינוּ בַּעַת מַחְשַׁבּוֹתֵינוּ, וְעַם יְדִינוּ בַּעַת מַעֲבָדֵינוּ. וְחֻשְׁלַח בְּרַכָּה וְהַצְלָחָה
 וְהַרוּחָה כְּכֹל־מַעֲשֶׂה יְדִינוּ, וּמַעֲפָר תְּקִימָנוּ וּמֵאֲשָׁפוֹת דְּלוּתֵנוּ תוֹרֵמָנוּ, וְתַשִּׁיב
 שְׁכִינְתָּךְ לְעִיר קְדֻשָּׁךְ בַּמְהֵרָה בְּיָמֵינוּ. אָמֵן:

מי שלא היה לו פנאי לומר שיר השירים כולו, יאמר אלו ד' פסוקים שסימנם יעקב:

י שְׁקֵנִי מִנְשִׁיקוֹת פִּיהוּ כִּי טוֹבִים דְּדִיף מִיָּין:

ע וְרִי צָפוֹן וּבוֹאִי תִימָן הִפִּיחִי גְנִי יָזְלוּ בְשָׁמִיו יָבֵא דוֹדִי לְגִנוֹ וְיֹאכֵל פְּרִי מִגְדִּיו:

ק וְלִדְוִדִּי הִנֵּה זֶה בָּא מְדַלֵּג עַל הַהָרִים מְקַפֵּץ עַל הַגְּבָעוֹת:
פ אֲתִי לְגִנִּי אֲחֹתִי כָּלָה אֲרִיתִי מוֹרִי עִם בְּשָׁמִי אֲכַלְתִּי יַעְרִי עִם דְּבָשִׁי שְׁתִּיתִי יַיִן עִם חֲלָבִי אֲכָלוּ רַעִים שָׁתוּ וְשָׁכְרוּ דוֹדִים:

מנחה לערב שבת

בקהילות האשכנזים יש הנוהגים לומר מזמור זה לפני קבלת שבת

הדוד ליהוה כי טוב, כי לעולם חסדו: יאמרו גאולי יהוה, אשר גאלם מיד צר: ומארצות קבצם, ממזרח וממערב, מצפון וממזרח: תעו במדבר בישימון דרך, עיר מושב לא מצאו: רעים גם צמאים, נפשם בהם תתעטף: ויצעקו אל יהוה בצר להם, ממצוקותיהם יצילים: וידריכם בדרך ישרה, ללכת אל עיר מושב: יודו ליהוה חסדו, ונפלאותיו לבני אדם: כי השביע נפש שקקה, ונפש רעבה מלא טוב: ישבי חשף וצלמות, אסירי עני וברזל: כי המרו אמרי אל, ועצת עליון נאצו: ויכנע בעמל לפם, כשלו ואין עזר: ויצעקו אל יהוה בצר להם, ממצוקותיהם ושיעם: יוציאם מחשך וצלמות, ומוסרותיהם נתק: יודו ליהוה חסדו, ונפלאותיו לבני אדם: כי שפר דלתות נחשת, ובריחי ברזל גדע: אולים מדרך פשעם, ומעונותיהם תענו: כל-אכל תתעב נפשם, ויגיעו עד שערי מות: ויצעקו אל יהוה בצר להם, ממצוקותיהם ושיעם: ישלח דברו

וַיִּרְפָּאֻם, וַיִּמְלֹט מִשְׁחִיתוֹתָם: יוֹדוּ לַיהוָה חֲסִדוֹ, וְנִפְלְאוֹתָיו לְבָנֵי
 אָדָם: וַיִּזְכְּחוּ זִכְחֵי תוֹדָה, וַיִּסְפְּרוּ מַעֲשָׂיו בְּרִנָּה: יוֹרְדֵי הַיָּם בְּאֲנִיּוֹת,
 עֹשֵׂי מְלָאכָה בְּמַיִם רַבִּים: הִמָּה רָאוּ מַעֲשֵׂי יְהוָה וְנִפְלְאוֹתָיו בְּמַצּוֹלָה:
 וַיֹּאמֶר וַיַּעֲמֵד רוּחַ סַעְרָה, וַתְּרוֹמֶם גְּלִיו: יַעֲלוּ שָׁמַיִם יִרְדּוּ תְּהוֹמוֹת,
 נִפְשָׁם בְּרָעָה תִתְמוּגַג: יְחוּגּוּ וַיִּנּוּעוּ כַּשְׁפוֹר, וְכָל־חֲכָמָתָם תִּתְבַּלַּע:
 וַיַּצְעֲקוּ אֶל יְהוָה בְּצַר לָהֶם, וּמִמַּצּוֹקֵיהֶם יוֹצִיאֵם: יָקָם סַעְרָה
 לְדָמָמָה, וַיַּחֲשׂוּ גְלִיָּהֶם: וַיִּשְׁמְחוּ כִּי יִשְׁתַּקּוּ, וַיִּנָּחֵם אֶל מַחוּז חֲפָצָם:
 יוֹדוּ לַיהוָה חֲסִדוֹ, וְנִפְלְאוֹתָיו לְבָנֵי אָדָם: וַיְרוֹמְמוּהוּ בְּקֹהֶל עָם,
 וּבִמְוֹשֵׁב זִקְנִים יְהַלְלוּהוּ: יֵשֶׁם נְהוֹרוֹת לְמִדְבָּר, וּמִצְּאֵי מַיִם לְצִמְאוֹן:
 אֶרֶץ פְּרִי לְמַלְחָה, מִרְעַת יוֹשְׁבֵי בָה: יֵשֶׁם מִדְבָּר לְאֶגֶם מַיִם, וְאֶרֶץ
 צִיָּה לְמִצְאֵי מַיִם: וַיּוֹשֵׁב שָׁם רַעֲבִים, וַיַּכּוֹנְנוּ עֵיר מוֹשָׁב: וַיִּזְרְעוּ
 שְׂדוֹת וַיִּטְעוּ כְּרָמִים, וַיַּעֲשׂוּ פְּרִי תְבוּאָה: וַיִּבְרְכֵם וַיַּרְבּוּ מְאֹד, וַיִּבְהַמְתֶּם
 לֹא יִמְעִיט: וַיִּמְעֻטוּ וַיִּשְׁחֻו, מַעְצָר רָעָה וַיִּגְוֹן: שִׁפְף בּוֹז עַל נְדִיבִים,
 וַיִּתְעַם בָּתְּהוּ לֹא דֶרֶךְ: וַיִּשְׁגַּב אֲבִיוֹן מַעוֹנִי, וַיִּשֶׁם כְּצֶאֱן מִשְׁפָּחוֹת:
 יִרְאוּ יִשְׂרָאֵל וַיִּשְׁמְחוּ, וְכָל־עוֹלָה קִפְצָה פִּיהָ: מִי חָכָם וַיִּשְׁמַר אֱלֹהָ,
 וַיִּתְּבוּנְנוּ חֲסִדֵי יְהוָה:

נוהגים לומר "ידיד נפש" לפני קבלת שבת:

יָּדִיד נֶפֶשׁ אֵב הַרְחֵמָן, מִשֹּׁף עֲבֹדָךְ אֶל רְצוֹנָךְ. יְרוּץ עֲבֹדָךְ כְּמוֹ אֵיל,
 יִשְׁתַּחֲוֶה מוֹל הַדֶּרֶךְ. כִּי יַעֲרֹב לוֹ יְדִידוֹתָךְ, מִנִּפְתַּת צוּף וְכָל־טָעָם:

הָ דוֹר נֶאֱהָ זִיו הַעוֹלָם, נִפְשֵׁי חוֹלַת אֹהֶבְתָּךְ. אֲנֵא אֵל נָא רָפָא נָא לָהּ,
 בְּהִרְאוֹת לָהּ נַעַם זִיוָךְ. אֲזִי תִתְחַזַּק וְתִתְרַפָּא, וְהִיתָה לָךְ שִׁפְחַת עוֹלָם:

וְ תִיק יְהִמוּ רַחֲמֶיךָ, וְחִוְסָה נָא עַל בֶּן אוֹהֶבְךָ. כִּי זֶה כְּמָה נִכְסָף נִכְסָף,
 לְרִאוֹת בְּתַפְאֶרֶת עֲנָךְ. אֲנֵא אֵלִי מַחֲמַד לְבִי, חוֹשֶׁה־נָּא וְאֶל־תִּתְעַלֵּם:

הָ גָלָה נָא וּפְרַשׁ חֲבִיב, עָלִי אֶת־סִפְת שְׁלוֹמָךְ. תֹּאדִיר אֶרֶץ מִפְּבוֹדָךְ,
 נְגִילָה וְנִשְׁמָחָה בָךְ. מִהֵר אֲהוּב כִּי־בֹא מוֹעֵד, וְחַנּוּנִי כִימֵי עוֹלָם:

סדר קבלת שבת

בערב יום טוב, במוצאי יום טוב ובשבת חול המועד יש שמתחילים מ"מזמור לדוד" (עמוד 167).

תהלים צה

לְכוּ נִרְנְנָה לַיהוָה, נְרִיעָה לְצוֹר יִשְׁעֵנוּ: נִקְדָּמָה פָּנֵינוּ בְּתוֹדָה, בְּזִמְרוֹת נָרִיעַ לוֹ: כִּי אֵל גָּדוֹל יְהוָה, וּמִלֶּךְ גָּדוֹל עַל כָּל-אֱלֹהִים: אֲשֶׁר בִּידוֹ מַחְקְרֵי אָרֶץ, וְתוֹעֲפוֹת הַיָּם לוֹ: אֲשֶׁר לוֹ הַיָּם וְהוּא עֹשֶׂהוּ, וַיַּבֶּשֶׁת יָדָיו יַצְרוּ: בָּאוּ נִשְׁתַּחֲוֶה וְנִכְרַעַה, נִבְרָכָה לִפְנֵי יְהוָה עֲשֵׂנוּ: כִּי הוּא אֱלֹהֵינוּ וְאַנְחֵנוּ עִם מַרְעִיתוֹ וְצֹאן יָדוֹ, הַיּוֹם אִם בָּקִלוֹ תִשְׁמְעוּ: אֵל תִּקְשׁוּ לְבַבְכֶּם כַּמְרִיבָה, כִּיּוֹם מָסָה בַּמִּדְבָּר: אֲשֶׁר נִסּוּנִי אֲבוֹתֵיכֶם, בְּחֲנוּנֵי גַם רָאוּ פַעְלֵי: אֲרַבְעִים שָׁנָה אָקוּט בְּדוֹר, וְאָמַר עִם תַּעֲי לִבְבִּי הֵם, וְהֵם לֹא יָדְעוּ דְרָכֶי: אֲשֶׁר נִשְׁבַּעְתִּי בְּאַפִּי, אִם יִבְאוּ אֵל מְנוּחָתִי:

שם צו

שִׁירוֹ לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ, שִׁירוֹ לַיהוָה כָּל-הָאָרֶץ: שִׁירוֹ לַיהוָה בִּרְכוּ שְׁמוֹ, בְּשִׁירוֹ מִיּוֹם לְיוֹם יִשׁוּעָתוֹ: סִפְרוּ בְּגוֹיִם כְּבוֹדוֹ, בְּכָל-הָעַמִּים נִפְלְאוֹתָיו: כִּי גָדוֹל יְהוָה וּמְהֻלָּל מְאֹד, נוֹרָא הוּא עַל כָּל-אֱלֹהִים: כִּי כָל-אֱלֹהֵי הָעַמִּים אֱלִילִים, וַיהוָה שְׁמַיִם עֹשֶׂה: הוֹד וְהָדָר לִפְנֵינוּ, עַד וְתִפְאָרֶת בְּמִקְדָּשׁוֹ: הָבוּ לַיהוָה מִשְׁפָּחוֹת עַמִּים, הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז: הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ, שְׂאוּ מִנְחָה וּבָאוּ לְחַצְרוֹתָיו: הִשְׁתַּחֲווּ לַיהוָה בְּהִדְרַת קֹדֶשׁ, חִילוּ מִפְּנֵיו כָּל-הָאָרֶץ: אָמְרוּ בְּגוֹיִם יְהוָה מִלֶּךְ, אֵף תִּפְּזֵן תִּבֵּל בֶּל תִּמּוּט, יָדִין עַמִּים בְּמִישְׁרִים: יִשְׁמְחוּ הַשָּׁמַיִם וְתִגַּל הָאָרֶץ, יִרְעֶם הַיָּם וּמִלְאוּ: יַעֲלֹז שְׂדֵי וְכָל-אֲשֶׁר בּוֹ, אֲזַ יִרְנְנוּ כָל-עַצֵּי יַעַר: לִפְנֵי יְהוָה כִּי בָא, כִּי בָא לִשְׁפֹט הָאָרֶץ, יִשְׁפֹט תִּבֵּל בְּצִדֶּק, וְעַמִּים בְּאֲמוּנָתוֹ:

יְהוָה מֶלֶךְ תִּגַּל הָאָרֶץ, יִשְׁמְחוּ אִיִּם רַבִּים: עֲנֵן וַעֲרַפֵּל
 סְבִיבֵיו, צֹדֵק וּמִשְׁפָּט מְכוֹן כְּסָאוֹ: אֵשׁ לִפְנֵי תֵלֶךְ, וּתְלַהֵט
 סְבִיב צִרְיוֹ: הָאִירוּ בְּרָקֵיו תְּבֵל, רְאֵתָה וּתְחַל הָאָרֶץ: הָרִים
 כְּדוֹנֵג נִמְסוּ מִלִּפְנֵי יְהוָה, מִלִּפְנֵי אֲדוֹן כָּל־הָאָרֶץ: הִגִּידוּ
 הַשְּׁמַיִם צִדְקוֹ, וְרָאוּ כָל־הָעַמִּים כְּבוֹדוֹ: יִבְשׁוּ כָל־עַבְדֵי פֶסֶל
 הַמִּתְהַלְלִים בָּאֱלִילִים, הַשְׁתַּחֲוּוּ לוֹ כָּל־אֱלֹהִים: שִׁמְעָה
 וּתִשְׁמַח צִיּוֹן, וּתִגְלָנָה בְּנוֹת יְהוּדָה, לְמַעַן מִשְׁפָּטֶיךָ יְהוָה:
 כִּי אַתָּה יְהוָה עֲלִיוֹן עַל כָּל־הָאָרֶץ, מְאֹד נִעְלִיתָ עַל כָּל־
 אֱלֹהִים: אֶהְיֶה שְׂנֹאוֹ רָע, שֹׁמֵר נִפְשׁוֹת חֲסִידָיו, מִיַּד
 רָשָׁעִים יִצְיָלִים: אֹרֹךְ זֶרַע לְצַדִּיק, וּלְיִשְׁרֵי לֵב שִׁמְחָה: שִׁמְחוּ
 צַדִּיקִים בִּיהוָה, וְהוֹדוּ לְזִכֹּר קְדוֹשׁ:

מִזְמוֹר שִׁיר לַיהוָה שִׁיר חֲדָשׁ, כִּי נִפְלְאוֹת עָשָׂה, הוֹשִׁיעָה
 לוֹ יְמִינוֹ וְזוֹרַע קְדוֹשׁ: הוֹדִיעַ יְהוָה יִשׁוּעָתוֹ, לְעֵינֵי הַגּוֹיִם
 גְּלוּת צִדְקָתוֹ: זָכַר חֲסִדוֹ וְאַמּוּנָתוֹ לְבֵית יִשְׂרָאֵל, רָאוּ כָל־
 אֲפָסֵי אֶרֶץ אֶת יִשׁוּעַת אֱלֹהֵינוּ: הִרְיעוּ לַיהוָה כָּל־הָאָרֶץ,
 פִּצְחוּ וְרַנְּנוּ וְזָמְרוּ: זָמְרוּ לַיהוָה בְּכִנּוֹר, בְּכִנּוֹר וְקוֹל זְמִירָה:
 בַּחֲצָצְרוֹת וְקוֹל שׁוֹפָר, הִרְיעוּ לִפְנֵי הַמֶּלֶךְ יְהוָה: יִרְעֵם הַיָּם
 וּמִלְאוּ, תְּבֵל וַיִּשְׁבִּי בָהּ: נִהְרוֹת יִמְחָאוּ כֶּף, יַחַד הָרִים יִרְנְנוּ:
 לִפְנֵי יְהוָה כִּי בָא לִשְׁפֹט הָאָרֶץ, יִשְׁפֹּט תְּבֵל בְּצֹדֵק, וְעַמִּים
 בְּמִישְׁרֵים:

יְהוָה מֶלֶךְ יִרְגְּזוּ עַמִּים, יֵשֶׁב כְּרוֹבִים תִּנּוּט הָאָרֶץ: יְהוָה
 בְּצִיּוֹן גָּדוֹל, וְרֵם הוּא עַל כָּל־הָעַמִּים: יוֹדוּ שִׁמְךָ גָּדוֹל וְנוֹרָא
 קְדוֹשׁ הוּא: וְעַז מֶלֶךְ מִשְׁפָּט אֶהְיֶה, אַתָּה כּוֹנֵנֵת מִישְׁרֵים,
 מִשְׁפָּט וּצְדָקָה בִּיַּעֲקֹב אַתָּה עֹשִׂיתָ: רּוֹמְמוֹ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ,

וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לַהֲדָם רַגְלָיו, קְדוֹשׁ הוּא: מִשֶּׁה וְאַהֲרֹן בְּכֹהֲנָיו,
וּשְׂמוּאֵל בְּקִרְאֵי שְׁמוֹ, קִרְאִים אֶל יְהוָה וְהוּא יַעֲנֶם: בְּעֶמּוּד
עֲנָן יִדְבֹּר אֲלֵיהֶם, שְׁמְרוּ עֲדָתוֹ וְחֹק נֶתֶן לָמוֹ: יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
אֶתָּה עֲנִיתָם, אֵל נָשָׂא הָיִיתָ לָהֶם, וְנִקֵּם עַל עֲלִילוֹתָם: רוּמָמוּ
יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לָהֶר קִדְשׁוֹ, כִּי קְדוֹשׁ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ:

בקהילות הספרדים מוסיפים כאן מזמור זה:

תחילים ק

מִזְמוֹר לְתוֹדָה הֲרִיעוּ לַיהוָה כָּל-הָאָרֶץ: עֲבָדוּ אֶת-
יְהוָה בְּשִׂמְחָה בָּאוּ לִפְנֵי בְרִנָּה: דָּעוּ כִּי-יְהוָה הוּא
אֱלֹהִים הוּא-עֲשֵׂנוּ וְלוֹ אֲנַחְנוּ עָמּוֹ וְצֹאן מִרְעִיתוֹ: בָּאוּ
שְׁעָרָיו | בְּתוֹדָה חֲצֵרְתִּי בְּתֹהֶלֶת הוֹדוֹ-לֹ בְּרָכּוֹ שְׁמוֹ:
כִּי-טוֹב יְהוָה לַעֲוֹלָם חֲסִדּוֹ וְעַד-דֹּר דָּוָר אֲמוֹנָתוֹ:

בערב יום טוב, במוצאי ום טוב ובשבת חול המועד יש מתחילים מכאן:

ובחלק מקהילות הספרדים מתחילים מכאן כל השנה:

שם כט

מִזְמוֹר לְדָוִד, הָבוּ לַיהוָה בְּנֵי אֱלִים, הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד וְעֹז:
הָבוּ לַיהוָה כְּבוֹד שְׁמוֹ, הִשְׁתַּחֲוּוּ לַיהוָה בְּהִדְרַת קִדְשׁ: קוֹל
יְהוָה עַל הַמַּיִם, אֵל הַכְּבוֹד הֲרָעִים, יְהוָה עַל מַיִם רַבִּים: קוֹל
יְהוָה בַּפֶּתַח, קוֹל יְהוָה בְּהִדְר: קוֹל יְהוָה שֹׁבֵר אֲרָזִים, וַיִּשְׁפֹּר
יְהוָה אֶת אֲרָזֵי הַלְּבָנוֹן: וַיִּרְקִידֵם כָּמוֹ עֵגֶל, לְבָנוֹן וְשִׁרְיֹן
כָּמוֹ בֶּן רְאֵמִים: קוֹל יְהוָה חֲצֹב לְהַבֹּת אֵשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל
מִדְּבַר, יַחֲלִיל יְהוָה מִדְּבַר קִדְשׁ: קוֹל יְהוָה יַחֲלִיל אֵילֹת,
וַיַּחֲשֹׁף יַעֲרוֹת, וַיְבַהֲקֵלּוּ כְּלוֹ אִמֵּר כְּבוֹד: יְהוָה לְמַבּוּל יֵשֵׁב,
וַיֵּשֶׁב יְהוָה מִלֶּךְ לַעֲוֹלָם: יְהוָה, עֹז לְעָמּוֹ יִתֵּן, יְהוָה יִבְרַךְ
אֶת-עָמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

אָנא, בְּכַח גְּדִלַת יְמִינְךָ, תַּתִּיר צְרוּרָה: (אב"ג ית"ץ)
 קָבֵל רֶנֶת עֵמֶךְ, שְׁגָבְנוּ, טַהֲרָנוּ נוֹרָא: (קר"ע שט"ן)
 נָא גְבוּר, דּוֹרְשֵׁי יְחִוּדְךָ כְּכַבַּת שְׁמֶרֶם: (נג"ד יכ"ש)
 בְּרָכֶם טַהֲרֶם, רַחֲמֵי צְדָקָתְךָ תְּמִיד גְּמִלֶם: (בט"ר צת"ג)
 חֲסִין קְדוּשׁ, בְּרוּב טוֹבְךָ נִהַל עֲדָתְךָ: (חק"ב טנ"ע)
 יַחֲדִיד, גָּאֵה, לְעֵמֶךְ פָּנֵה, זֹכְרֵי קִדְשָׁתְךָ: (יג"ל פז"ק)
 שְׁוַעֲתָנוּ קָבֵל, וּשְׁמַע צַעֲקָתָנוּ יוֹדֵעַ תַּעֲלָמוֹת: (שק"ו צי"ת)
 בְּרוּךְ שֵׁם כְּבוֹד מַלְכוּתוֹ לְעוֹלָם וָעֶד:

כשחל יו"ט בשבת או בערב שבת, וכן בשבת חוה"מ נוהגים לומר רק ב' בתים ראשונים
 וב' האחרונים, ויש נוהגים לומר רק "בואי בשלום":

לְכָה דוּדֵי לִקְרֹאת פֶּלֶה, פָּנֵי שַׁבַּת נִקְבְּלָה:

שׁ מוֹר וְזָכוֹר בְּדַבּוּר אֶחָד, הַשְׁמִיעֵנוּ אֶל הַמַּיְיחָד, יִהְיֶה אֶחָד
 וּשְׁמוֹ אֶחָד, לְשֵׁם וּלְתַפְאֶרֶת וּלְתִהְלָה: לכה
 לִ קְרֹאת שַׁבַּת לָבוּ וְנִלְכָה, כִּי הִיא מְקוֹר הַבְּרָכָה, מֵרֹאשׁ
 מִקְדָּם נְסוּכָה, סוּף מַעֲשֵׂה בְּמַחֲשָׁבָה תִּחְלָה: לכה
 מִ קִּדְשׁ מְלֶךְ עִיר מְלוּכָה, קוּמִי צְאִי מִתּוֹךְ הַחִפְכָּה, רַב לָךְ
 שַׁבַּת בְּעֵמֶק הַבְּכָא, וְהוּא יַחְמוֹל עָלֶיךָ חֲמֵלָה: לכה
 הַ תְּנַעֲרִי מַעֲפָר קוּמִי, לְבָשִׁי בְּגָדֵי תַפְאֶרֶתְךָ עֲמִי, עַל יָד בֶּן
 יִשִּׁי בֵּית הַלְחָמֵי קָרְבָּה אֶל נַפְשִׁי, גָּאֵלָה: לכה
 הַ תַּעֲזָרִי הַתַּעֲזָרִי, כִּי בָּא אוֹרְךָ קוּמִי אוֹרִי, עוֹרִי עוֹרִי
 שִׁיר דְּבָרִי, כְּבוֹד יִהְיֶה עָלֶיךָ נִגְלָה: לכה
 לִ אֲתִבְשִׁי וְלֹא תִפְלָמִי, מֵהַ תִּשְׁתַּחֲוִּי וּמֵהַ תִּתְחַמֵּי, בְּךָ יִחְסוּ
 עַנְיֵי עֲמִי, וְנִבְנְתָה עִיר עַל תִּלָּה: לכה
 וְ הָיוּ לְמִשְׁפָּה שְׂאִסְיָךְ, וְרַחֲקוּ כָל־מְבִלְעֶיךָ, יִשִּׁישׁ עָלֶיךָ
 אֱלֹהֶיךָ, כְּמִשּׁוֹשׁ חֲתָן עַל כֶּלֶה:

י מִיָּן וּשְׂמַאל תִּפְרֹצִי, וְאֶת־יְהוָה תַּעֲרִיצִי, עַל יַד אִישׁ בֶּן
פְּרָצִי, וְנִשְׁמָחָה וְנִגְלִיָּה:
לכה

פונים לכיוון מערב (ויש נוהגים לפנות לשער הכניסה)

בּוֹאִי בְּשָׁלוֹם עֲטֹרַת בַּעֲלָהּ, גַּם בְּרִנָּה (בִּיּוֹט בְּשִׁמְחָה) וּבִצְחָלָה,
תּוֹךְ אֲמוּנִי עִם סָגְלָה, בּוֹאִי כָלָה, בּוֹאִי כָלָה, בּוֹאִי כָלָה שְׁבֶת
מִלְכָּתָא:

לְכֵה דודי לְקִרְאָת כָּלָה. פָּנֵי שְׁבֶת נִקְבְּלָה:

בחלק מקהילות הספרדים נוהגים כאן מנהגים שונים. יש המקדימים את אמירת
"במה מדליקין", יש המקדימים את "מזמור שיר ליום השבת" ויש שאומרים "במה
מדליקין" לפני "לכה דודי".

מְזֻמָּר שִׁיר לְיוֹם הַשְּׁבִיט: טוֹב לְהַדוֹת לַיהוָה, וּלְזַמֵּר לְשִׁמְךָ
עֲלִיּוֹן: לְהַגִּיד בַּבֶּקֶר חֲסִדְךָ, וְאֲמוּנָתְךָ בַּלַּיְלָה: עָלִי עֲשׂוֹר
וְעָלִי נָבֵל, עָלִי הַגִּיּוֹן בְּכִנּוֹר: כִּי שִׁמְחָתָנִי יְהוָה בְּפַעֲלֶךָ,
בְּמַעֲשֵׂי יָדֶיךָ אֲרֻנֶּן: מֵה גָדְלוֹ מַעֲשֶׂיךָ יְהוָה, מְאֹד עֲמָקוֹ
מִחִשְׁבְּתֶיךָ: אִישׁ בָּעַר לֹא יָדַע, וְכִסִּיל לֹא יָבִין אֶת־זֹאת:
בְּפֶרֶחַ רִשְׁעִים כָּמוֹ עֵשֶׂב, וַיִּצְיָצוּ כָּל־פְּעָלֵי אָוֶן, לְהַשְׁמָדָם
עָדִי עַד: וְאַתָּה מְרוֹם לְעֵלָם יְהוָה: כִּי הִנֵּה אֵיבֶיךָ יְהוָה, כִּי
הִנֵּה אֵיבֶיךָ יֹאבְדוּ, יִתְפָּרְדּוּ כָּל־פְּעָלֵי אָוֶן: וְתָרַם כְּרָאִים
קִרְנִי, בַּלְתִּי בְּשִׁמְן רַעֲנָן: וַתִּבֹּט עֵינִי בְּשׁוּרִי, בַּקָּמִים עָלִי
מְרַעִים תִּשְׁמַעְנָה אָזְנִי: צִדִּיק כְּתֹמֵר יִפְרַח, כְּאֲרוֹז בְּלִבְנוֹן
יִשְׁגֶּה: שְׁתּוּלִים בְּבֵית יְהוָה, בְּתַצְרוֹת אֱלֹהֵינוּ יִפְרִיחוּ: עוֹד
נִיּוֹבֹן בְּשִׁיבָהּ, דְּשָׁנִים וְרַעֲנָנִים יִהְיוּ: לְהַגִּיד כִּי יֵשֶׁר יְהוָה,
צוּרִי וְלֹא עוֹלָתָה בּוֹ:

יְהוָה מְלֶךְ גָּאוֹת לְבֶשׁ, לְבֶשׁ יְהוָה עוֹ הַתְּאֵדָר, אָף תִּפְּחוֹן תִּבְּל
כַּל תִּמּוּט: נִכּוֹן כְּסֵאָךְ מְאֹז, מַעוֹלָם אָתָּה: נִשְׁאוּ נְהוֹת

החלים צב

שם צב

יְהוָה, נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם, יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכֵימִים: מְקָלוֹת מַיִם
רַבִּים, אֲדִירִים מִשְׁפְּרֵי יָם, אֲדִיר בְּמָרוֹם יְהוָה: עֲדִתִּיךָ נֶאֱמָנוּ
מֵאֵד, לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה קִדְשׁ, יְהוָה לְאֶרֶץ יָמִים:

האבלים אומרים קדיש

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךָ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן
וּבְחַיִּי כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזִמְנִי קָרִיב, וְאֶמְרוּ אָמֵן: (אמן)

יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא וּלְעָלְמֵי עָלְמֵי:

יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל,
שְׁמֵהּ דְּקִדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן כָּל-בְּרִכְתָּא (בעשי"ת: לְעֵלָּא לְעֵלָּא
מִכָּל-בְּרִכְתָּא) וַיִּשְׁרֹתָ, תִּשְׁבַּחְתָּא וְנִחְמַתָּא, דְּאֶמְרִין בְּעֶלְמָא, וְאֶמְרוּ
אָמֵן: (אמן)

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵי וְחַיִּים טוֹבִים עֲלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל,
וְאֶמְרוּ אָמֵן: (אמן)

עֲשֵׂה שְׁלוֹם (בשבת שובה השלום) בְּמִרוֹמֵי, הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל
כָּל-יִשְׂרָאֵל, וְאֶמְרוּ אָמֵן: (אמן)

בקהילות הספרדים, ובחלק מקהילות האשכנזים (בעיקר בנוסח אשכנז), נוהגים
לומר את משניות פרק "במה מדליקין" לפני תפילת ערבית, מכיוון שמופיעים בו
דיני הדלקת הנר ודברים שצריך אדם לומר בתוך ביתו בערב שבת (לבוש).

אין אומרים "במה מדליקין" בערב שבת שחל בו יום טוב או ערב יום טוב, ולא בחול
המועד, ולא בערב שבת חנוכה, ולא בבית האבל.

א. בְּמָה מְדַלִּיקִין וּבְמָה אֵין מְדַלִּיקִין. אֵין מְדַלִּיקִין לֹא בְלֶכֶשׁ, וְלֹא
בְחֶסֶן, וְלֹא בְכֶלֶךְ, וְלֹא בְפִתִּילַת הָאֵידִן, וְלֹא בְפִתִּילַת הַמִּדְבָּר,
וְלֹא בִירוּקָה שֶׁעַל פְּנֵי הַמַּיִם. לֹא בְזֶפֶת, וְלֹא בְשַׁעוּנָה, וְלֹא בְשֶׁמֶן
קֵיק, וְלֹא בְשֶׁמֶן שְׂרָפָה, וְלֹא בְאֵלִיָּה, וְלֹא בְחֶלֶב. נְחוּם הַמְּדִי אוֹמֵר,
מְדַלִּיקִין בְּחֶלֶב מְבָשֵׁל. וְחֻכָּמִים אוֹמְרִים, אֶחָד מְבָשֵׁל וְאֶחָד שְׂאִינוּ
מְבָשֵׁל אֵין מְדַלִּיקִין בּוֹ.

משנה שבת פרק
שני

ב. אין מדליקין בשמן שרפה ביום טוב. רבי ישמעאל אומר, אין מדליקין בעטרן, מפני כבוד השבת. וחכמים מתירין בכל-השמינים: בשמן שמשמן, בשמן אגוזים, בשמן צנונות, בשמן דגים, בשמן פקועות, בעטרן ובנפט. רבי טרפון אומר, אין מדליקין אלא בשמן זית בלבד.

ג. כל-היוצא מן העץ אין מדליקין בו, אלא פשתן. וכל-היוצא מן העץ אינו מטמא טמאת אהלים, אלא פשתן. פתילת הבגד שקפלה ולא הבהבה, רבי אליעזר אומר, טמאה היא ואין מדליקין בה, רבי עקיבא אומר, טהורה היא ומדליקין בה.

ד. לא יקב אדם שפופרת של ביצה וימלאנה שמן ויתננה על פי הנר בשביל שתהא מנושפת, אפלו היא של חרס. ורבי יהודה מתיר. אבל אם חברה היוצר מתחלה מתר, מפני שהוא כלי אחר. לא ימלא אדם את-הקערה שמן ויתננה בצד הנר ויתן ראש הפתילה בתוכה בשביל שתהא שואבת, ורבי יהודה מתיר.

ה. המכבה את-הנר מפני שהוא מתירא מפני גוים, מפני לסטים, מפני רוח רעה, או בשביל החולה שישן, פטור. כחם על הנר, כחם על השמן, כחם על הפתילה, חייב. ורבי יוסי פוטר בכלן, חוץ מן הפתילה מפני שהוא עושה פחם.

ו. על שלש עברות נשים מתות בשעת לדתן: על שאינן זהירות בנדה, ובחלה ובהדלקת הנר.

ז. שלשה דברים צריך אדם לומר בתוך ביתו ערב שבת עם חשכה: עשרתם, ערבתם, הדליקו את-הנר. ספק חשכה ספק אינה חשכה, אין מעשרין את-הנדאי, ואין מטבילין את-הפלים, ואין מדליקין את-הנרות, אבל מעשרין את-הדמאי, ומערכין וטומנין את-החמין.

תניא, אמר רבי חנינא, חייב אדם למשמש בגדיו ערב שבת עם חשכה, שמא ישכח ויצא. אמר רב יוסף, הלכתא רביתא לשבתא.

אָמַר רַבִּי אֱלֶעָזָר אָמַר רַבִּי חֲנִינָא, תִּלְמִידֵי חֲכָמִים מְרַבִּים שְׁלוֹם בְּעוֹלָם, שְׁנֵאָמַר: וְכָל-בְּנֵיךָ לְמוֹדֵי יְהוָה, וְרַב שְׁלוֹם בְּנִיךָ: אֵל תִּקְרֵי בְּנִיךָ, אֲלֵא בּוֹנֵיךָ. שְׁלוֹם רַב לְאַהֲבֵי תוֹרָתְךָ, וְאֵין לָמוּ מִכָּשׁוֹל: יְהִי שְׁלוֹם בְּחִילֶךָ, שְׁלוֹה בְּאַרְמְנוֹתֶיךָ: לְמַעַן אֲחִי וְרַעֲי אֲדַבְּרָה נָא שְׁלוֹם בְּךָ: לְמַעַן בֵּית יְהוָה אֱלֹהֵינוּ אֲבָקְשָׁה טוֹב לָךְ: יְהוָה עֹז לְעַמּוֹ יִתֵּן, שֶׁם קַבֵּב שֶׁם כּוּט
יְהוָה יְבָרֶךְ אֶת-עַמּוֹ בְּשָׁלוֹם:

קדיש דרבנן

אומרים אותו האבלים, ואם אין אבלים – יאמר אותו יתום מן הקהל או הש"ץ
יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי כְּרָא כְּרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךָ
מַלְכוּתָהּ וְיִצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן
וּבְחַיִּי כָּל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזִמְנָ קָרִיב, וְאִמְרוּ אַמֵּן: (אמן)
יְהִי שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה וְיִתְהַלָּל,
שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָּא מִן כָּל-בְּרִכְתָּא (בעשיית: לְעֵלָּא לְעֵלָּא
מִכָּל-בְּרִכְתָּא) וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמַתָּא, דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא, וְאִמְרוּ
אַמֵּן: (אמן)

עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבָּנָן וְעַל תִּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל-תִּלְמִידֵי תִּלְמִידֵיהוֹן,
וְעַל כָּל-מָאן דְּעָסְקִין בְּאוֹרֵיתָא, דִּי בְּאַתְרָא קְדִישָׁא הָדִין וְדִי בְּכָל-אַתְרָא
וְאַתְרָא, יְהִי לָהּ וּלְהוֹן וּלְכּוֹן שְׁלָמָא רַבָּא חָזָא וְחֻסְדָּא וְרַחֲמֵי וְחַיִּי אֲרִיכִי
וּמְזוּזֵי וְיִיחִי וּפְרָקְנָא מִן קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בְּשִׁמְיָא וְאַרְעָא, וְאִמְרוּ
אַמֵּן: (אמן)

יְהִי שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמֵיָא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל,
וְאִמְרוּ אַמֵּן: (אמן)

עֲשֵׂה שְׁלוֹם (בשבת שובה השלום) בְּמִרוֹמָיו, הוּא בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם
עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל, וְאִמְרוּ אַמֵּן: (אמן)

בקהילות האשכנזים (למעט נוסח אשכנז) נוהגים להוסיף בין קבלת שבת לערבית קטע זה, מתוך הזהר הקדוש לפרשת 'תרומה', העוסק בקדושת השבת.

כְּגִנָּא דַּאֲנוּן מַתִּיחַדִּין לְעֵלָא
בְּאַחַד, אֹף הָכִי אִיהִי אַתִּיחַדַת
לְתַתָּא בְּרֹזָא דְאַחַד, לְמַהוּי
עֲמֹהוֹן לְעֵלָא חַד לְקַבֵּל חַד.
קְדִישָׁא בְּרִיךְ הוּא אַחַד, לְעֵלָא
לֹא יְחִיב עַל פְּרִסְיָא דִּיקָרִיָּה עַד
דְּאִיהִי אַתְעֵבִידַת בְּרֹזָא דְאַחַד
כְּגִנָּא דִּילִיָּה, לְמַהוּי אַחַד
בְּאַחַד. וְהָא אֹקִימָנָא רֹזָא דִּיהוּה
אַחַד וְשְׁמוֹ אַחַד.

כְּגִנָּא וכו' – כמו שהם מתייחדים למעלה באחד, אף כאן היא מתייחדת למטה בסוד של אחד, להיות עמהם למעלה אחד כנגד אחד. הקב"ה אחד, למעלה אינו יושב על כיסא כבודו עד שגם הוא נעשה בסוד אחד כמוהו, להיות אחד באחד. והרי העמדנו את הסוד של ה' אחד ושמו אחד.

רֹזָא דְשַׁבַּת, אִיהִי שַׁבַּת
דְּאַתְאַחַדַת בְּרֹזָא דְאַחַד,
לְמַשְׁרִי עֲלָה רֹזָא דְאַחַד,
צְלוּתָא דְמַעֲלִי שַׁבְּתָא, דְּהָא
אַתְאַחַדַת פְּרִסְיָא יְקִירָא קְדִישָׁא
בְּרֹזָא דְאַחַד, וְאַתְתְּקַנַת לְמַשְׁרִי
עֲלָה מְלָכָא קְדִישָׁא עֲלָאָה. כַּד
עִיל שַׁבְּתָא אִיהִי אַתִּיחַדַת
וְאַתְפַּרְשַׁת מַסְטְרָא אַחְרָא, וְכָל־
דִּינִין מַתְעַפְרִין מִנָּה, וְאִיהִי
אַשְׁתְּאַרַת בִּיחֻדָּא דְנִהִירו
קְדִישָׁא וְאַתְעֵטְרַת בְּכַמָּה עֵטְרִין

רֹזָא וכו' – סוד השבת, היא השבת שנתייחדה בסוד של אחד, שישרה עליה הסוד של אחד, התפילה של כניסת השבת, שהרי נתייחד כיסא הכבוד הקדוש בסוד של אחד, וניתקן שישכון עליו המלך הקדוש העליון. כשנכנסת השבת היא מתייחדת ומתבדלת מסטרא אחרא, וכל הדינים עוברים ממנה, והיא נשארת בייחוד האור הקדוש ומתעטרת בכמה עיטורים

לְגַפִּי מִלֶּכָּא קְדִישָׁא. וְכָל־שְׁלֹטְנֵי
 רְגִזִּין וּמֵאֲרֵי דְדִינָא כְּלָהּ עֲרָקִין
 וְאַתְּעֲבְרוּ מִנָּה, וְלִית שְׁלֹטְנָא
 אַחְרָא בְּכָלָהּ עַלְמִין, וְאַנְפָּהָא
 נְהִירִין בְּנִהִירוֹ עֲלָאָה וְאַתְּעֲטֶרֶת
 לְתַתָּא בְּעֲמָא קְדִישָׁא, וְכָלְהוֹן
 מִתְּעֲטָרִין בְּנִשְׁמָתִין חֲדָתִין, כְּדִין
 שִׁירֻתָּא דְצִלּוּתָּא, לְבָרְכָא לָהּ
 בְּחֲדָהּ בְּנִהִירוֹ דְאַנְפִּין.

לקראת המלך הקדוש. וכל
 ממשלות הרוגז ובעלי הדין
 כולם בורחים ועוברים ממנה,
 ואין שלטון אחר בכל
 העולמות, ופניה מאירים באור
 העליון והיא מתעטרת למטה
 בעם הקדוש, וכולם מתעטרים
 בנשמות חדשות, וזו התחלת
 התפילה, לברך אותה בחדווה
 במאור פנים.

אם מתפלל ביחידות יאמר זה אחר "בנהירו דאנפין":

וְלוֹמַר, בְּרָכוּ אֱתֵיְהוּהּ הַמְּבָרֵךְ, אֱתֵי־דִיקָא, דָּא שִׁפְתָּ דְמַעְלֵי שְׁפָתָא. בְּרוּךְ יְהוּהּ
 הַמְּבָרֵךְ, דָּא אִפִּיקוּ דְבִרְכָאָן מִמְּקוּרָא דְחַיִּי, וְאַתֵּר דְנַפִּיק מִנָּה כָּל־שְׁקִי לְאַשְׁקָאָה
 לְכָלָא. וּבְגִין דְאִיהוּ מְקוּרָא בְּרוּךְ דָּאת קִימָא, קִרִּינָן לִיהּ הַמְּבָרֵךְ, אִיהוּ מְבוּעָא דְבִירָא.
 וּכְיֵן דְמַטְאָן הָתָם הָא כְּלָהּ לְעוֹלָם וָעֶד. וְדָא אִיהוּ בְּרוּךְ יְהוּהּ הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:

ערבית לשבת ויום טוב

בקהילות הספרדים פותחים את תפילת ערבית של שבת בחצי קדיש, ונוהגים
 שהקהל עומד בו.

אומר החזן: **בְּרָכוּ אֱתֵיְהוּהּ הַמְּבָרֵךְ:**

ועונים הקהל: **בְּרוּךְ יְהוּהּ הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**

וחזור החזן: **בְּרוּךְ יְהוּהּ הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**

**בְּרוּךְ אַתָּה יְהוּהּ, אֱלֹהֵינוּ מֶלֶךְ הָעוֹלָם, אֲשֶׁר בְּדָבָרוֹ מַעְרִיב
 עֲרִבִים, בְּחֻכְמָהּ פּוֹתֵחַ שְׁעָרִים, וּבִתְבוּנָהּ מְשַׁנֶּה עֵתִים,
 וּמַחְלִיף אֶת־הַזְּמַנִּים, וּמַסְדֵּר אֶת הַפְּכוּכִים בְּמִשְׁמְרוֹתֵיהֶם
 בְּרָקִיעַ, כְּרֻצּוֹנוֹ. בּוֹרָא יוֹם וָלַיְלָה, גּוֹלֵל אוֹר מִפְּנֵי חֹשֶׁךְ
 וְחֹשֶׁךְ מִפְּנֵי אוֹר, וּמַעֲבִיר יוֹם וּמַבְיֵא לַיְלָה, וּמַבְדִּיל בֵּין יוֹם**

ובין לילה, יהיה צבאות שמו. אל חי נקים, תמיד ימלוך
עלינו לעולם ועד: ברוך אתה יהוה, המעריב ערבים:

אהבת עולם בית ישראל עמך אהבת, תורה ומצות חקים
ומשפטים אותנו למדת, על כן יהיה אלהינו, בשכבנו
ובקומנו נשית בחקך, ונשמח בדברי תלמוד תורתך
ובמצותיך לעולם ועד, כי הם חיינו וארך ימינו, ובהם נהגה
יומם ולילה. ואהבתך אל תסיר ממנו לעולמים: ברוך אתה
יהוה, אוהב עמו ישראל:

יכון לקיים מצוות עשה מן התורה לקרוא קריאת שמע של שחרית. וידקדק בקריאתה.
יש לכוון בפסוק ראשון כדי לצאת ידי חובה. וזהו פשט כוונתו: שמע ישראל - קבל והבן
דברים אלו, והם: ה' הוא אלהינו, המשגיח עלינו, וגם: ה' אחד, ואין כח אחר שותף עימו.

יחיד אומר אל מלך נאמן

שמע ישראל יהוה אלהינו יהוה אחד: דברים 1

בלחש: ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד:

ואהבת את יהוה אלהיך בכל לבבך ובכל נפשך ובכל-
מאריך: והיו הדברים האלה אשר אנכי מצוך היום על-
לבבך: ושננתם לבניך ודפרת בם בשבתך בביתך ובכלתך
בדרך ובשכבך ובקומך: וקשרתם לאות על-ידך והיו
לטפת בין עיניך: וכתבתם על-מזוזות ביתך ובשעריך:

והיה אם-שמע תשמעו אל-מצותי אשר אנכי מצוה אתכם
היום לאהבה את יהוה אלהיכם ולעבדו בכל-לבבכם
ובכל-נפשכם: ונתתי מטר-ארצכם בעתו יורה ומלקוש
ואספת גגך ותרשך ויצהרך: ונתתי עשב בשדה לבהמתך
ואכלת ושבעת: השמרו לכם פן-יפתה לבבכם וסרתם

שם יא

וַעֲבַדְתֶּם אֱלֹהִים אֲחֵרִים וְהִשְׁתַּחֲוִיתֶם לָהֶם: וְחָרָה אַף־יְהוָה
 בָּכֶם וְעָצַר אֶת־הַשָּׁמַיִם וְלֹא־יִהְיֶה מָטָר וְהִאֲדָמָה לֹא תִתֵּן
 אֶת־יְכוּלָּהּ וְאֲבַדְתֶּם מְהֵרָה מֵעַל הָאָרֶץ הַשֹּׁכָה אֲשֶׁר יְהוָה
 נָתַן לָכֶם: וְשַׁמְתֶּם אֶת־דְּבָרֵי אֱלֹה עַל־לִבְבְּכֶם וְעַל־נַפְשְׁכֶם
 וּקְשַׁרְתֶּם אֹתָם לְאוֹת עַל־יְדֹכֶם וְהָיוּ לְטוֹטְפֹת בֵּין עֵינֵיכֶם:
 וְלִמְדֶתֶם אֹתָם אֶת־בְּנֵיכֶם לְדַבֵּר בָּם בְּשַׁבָּתְךָ בְּבִיתְךָ וּבִלְכַתְךָ
 בְּדֶרֶךְ וּבְשֹׁכְבְךָ וּבְקוּמְךָ: וּכְתַבְתֶּם עַל־מְזוֹזוֹת בֵּיתְךָ
 וּבִשְׁעָרֶיךָ: לְמַעַן יִרְבּוּ יְמֵיכֶם וְיָמֵי בְנֵיכֶם עַל הָאֲדָמָה אֲשֶׁר
 נִשְׁבַּע יְהוָה לַאֲבֹתֵיכֶם לֵאמֹר לָהֶם כִּי־יָמֵי הַשָּׁמַיִם עַל־הָאָרֶץ:

וַיֹּאמֶר יְהוָה אֶל־מֹשֶׁה לֵאמֹר: דַּבֵּר אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל וְאָמַרְתָּ
 אֲלֵהֶם וַעֲשׂוּ לָהֶם צִיצִית עַל־כְּנָפֵי בְּגָדֵיהֶם לְדֹרֹתָם וְנָתַנוּ עַל־
 צִיצִית הַכֹּהֵן פֶּתִיל תְּכֵלֶת: וְהָיָה לָכֶם לְצִיצִית וּרְאִיתֶם אֹתוֹ
 וּזְכַרְתֶּם אֶת־כָּל־מִצְוֹת יְהוָה וַעֲשִׂיתֶם אֹתָם וְלֹא־תִתּוּרוּ אַחֲרֵי
 לִבְבְּכֶם וְאַחֲרֵי עֵינֵיכֶם אֲשֶׁר־אַתֶּם זֹנִים אַחֲרֵיהֶם: לְמַעַן
 תִּזְכְּרוּ וַעֲשִׂיתֶם אֶת־כָּל־מִצְוֹתֵי יְהוָה וְהִייתֶם קְדָשִׁים לֵאלֹהֵיכֶם:
 אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אֲשֶׁר הוֹצֵאתִי אֶתְכֶם מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם לִהְיוֹת
 לָכֶם לֵאלֹהִים אֲנִי יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם: אָמֵת.

במדבר טו

הש"ץ חזר ואומר: יְהוָה אֱלֹהֵיכֶם אָמֵת

וְאָמוּנָה כָּל־זֹאת, וְקִיָּם עָלֵינוּ, כִּי הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְאֵין
 זוּלָתוֹ, וְאֵנַחְנוּ יִשְׂרָאֵל עַמּוֹ. הַפּוֹדֵנוּ מִיַּד מַלְכִּים, מַלְכֵּנוּ
 הַגּוֹאֲלֵנוּ מִכַּף כָּל־הָעָרִיצִים. הָאֵל הַנּוֹפֵר עָלֵינוּ מִצָּרֵינוּ,
 וְהַמְשַׁלֵּם גְּמוּלָה לְכָל־אִיְבֵי נַפְשֵׁנוּ, הָעוֹשֶׂה גְדוּלוֹת עַד אֵין
 חֶקֶר, נְסִים וְנִפְלְאוֹת עַד אֵין מִסְפָּר. הַשֵּׁם נַפְשֵׁנוּ בַּחַיִּים, וְלֹא
 נָתַן לָמוּט רִגְלֵנוּ, הַמְדְּרִיכֵנוּ עַל כְּמוֹת אִיְבֵינוּ, וַיֵּרָם קִרְנֵנוּ

תהלים טו

על כל-שונאֵינו. העֲשֵׂה לָנוּ נִסִּים וּנְקָמָה בַּפְּרָעָה, אוֹתוֹת וּמוֹפְתִים בְּאַדְמַת בְּנֵי חָם. הַמָּכָה בְּעִבְרָתוֹ כָּל-בְּכוֹרֵי מִצְרַיִם, וַיּוֹצֵא אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל מִתּוֹכָם לַחֲרוּת עוֹלָם. הַמַּעֲבִיר בְּנָיו בֵּין גִּזְרֵי יָם סוּף, אֶת-רֹדְפֵיהֶם וְאֶת-שׁוֹנְאֵיהֶם בְּתַהוֹמוֹת טָבַע, • וְרָאוּ בְּנָיו גְּבוּרָתוֹ, שִׁבְחוּ וְהוֹדוּ לְשִׁמּוֹ. וּמַלְכוּתוֹ בְּרִצּוֹן קִבְּלוּ עָלֵיהֶם, מִשָּׁה וּבְנֵי יִשְׂרָאֵל לָךְ עָנוּ שִׁירָה בְּשִׂמְחָה רַבָּה, וְאָמְרוּ כָלָם:

מִי כַמָּכָה בָּאֵלִים יְהוָה, מִי כַמָּכָה נֶאֱדָר בְּקֹדֶשׁ, נוֹרָא תְהִלַּת שְׁמוֹת טו
עֲשֵׂה פֶלֶא: מַלְכוּתְךָ רָאוּ בְּנֵיךָ, בּוֹקֵעַ יָם לִפְנֵי מִשָּׁה, זֶה אֵלֵי
עָנוּ וְאָמְרוּ:

יְהוָה יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד. שם

וְנֹאמַר: כִּי פָדָה יְהוָה אֶת-יַעֲקֹב, וּגְאָלוֹ מִיַּד חֲזַק מִמֶּנּוּ: ירמיה לא
בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, גֹּאֵל יִשְׂרָאֵל:

בקהילות הספרדים נהגו הקהל לשיר ברכה זו (מופיע בתחתית העמוד על פי
הנוסח המרוקאי):

הַשְׁכִּיבֵנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ לְשָׁלוֹם, וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ לְחַיִּים טוֹבִים
וְלְשָׁלוֹם. וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמְךָ, וְתַקַּנְנוּ בְּעֲצָה טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ,
וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ. וְהִגֵּן בְּעֲדֵנוּ, וְהִסֵּר מֵעָלֵינוּ אוֹיֵב, הִכֵּר

הַשְׁכִּיבֵנוּ אֱבִינוּ לְשָׁלוֹם, וְהַעֲמִידֵנוּ מִלְּפָנֶיךָ לְחַיִּים טוֹבִים
וְלְשָׁלוֹם, וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת שְׁלוֹמְךָ וְתַקַּנְנוּ מִלְּפָנֶיךָ בְּעֲצָה
טוֹבָה מִלְּפָנֶיךָ, וְהוֹשִׁיעֵנוּ מִהֲרָה לְמַעַן שְׁמֶךָ וְהִגֵּן בְּעֲדֵנוּ.
וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת רַחֲמִים וְשָׁלוֹם. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה הַפּוֹרֵשׁ
סֶפֶת שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל-עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַיִם אָמֵן:

וְחָרֵב וְרָעַב וְיָגוֹן, וְהִסֵּר שְׁטָן מִלִּפְנֵינוּ וּמֵאַחֲרֵינוּ, וּבָצַל כְּנָפָיִךְ תַּסְתִּירֵנוּ, כִּי אֵל שׁוֹמְרָנוּ וּמַצִּילָנוּ אַתָּה, כִּי אֵל מִלֶּךְ חַנוּן וְרַחוּם אַתָּה. וְשִׁמּוֹר צִאתָנוּ וּבּוֹאָנוּ לְחַיִּים וּלְשָׁלוֹם מֵעַתָּה וְעַד עוֹלָם. וּפְרוֹשׁ עָלֵינוּ סֶפֶת רַחֲמִים וְחַיִּים וְשָׁלוֹם: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַפּוֹרֵשׁ סֶפֶת שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל כָּל־עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְעַל יְרוּשָׁלַיִם:

לשבת:

וְשִׁמְרוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אֶת־הַשְּׁפָת, לַעֲשׂוֹת אֶת הַשְּׁפָת לְדֹרֹתָם בְּרִית עוֹלָם: בִּינִי וּבִין בְּנֵי יִשְׂרָאֵל אוֹת הִיא לְעוֹלָם, כִּי שֵׁשֶׁת יָמִים עָשָׂה יְהוָה אֶת הַשָּׁמַיִם וְאֶת־הָאָרֶץ וּבַיּוֹם הַשְּׁבִיעִי שָׁבַת וַיִּנָּפֶשׁ:

שמות לא

לשלוש רגלים:

וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת מַעֲדֵי יְהוָה אֶל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

ויקרא כג

בקהילות הספרדים אומרים:

אֵלֶּה מוֹעֲדֵי יְהוָה מִקְרָאֵי קֹדֶשׁ. אֲשֶׁר־תִּקְרְאוּ אוֹתָם בְּמוֹעֲדָם: וַיְדַבֵּר מֹשֶׁה אֶת־מוֹעֲדֵי יְהוָה. אֶל־בְּנֵי יִשְׂרָאֵל:

שם

ואומר החזן חצי קדיש

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיף מַלְכוּתָהּ וַיִּצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבַיּוֹמִיכוֹן וּבְחַיִּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבַזְּמַן קָרִיב, וְאַמְרוּ אָמֵן: (אמן)
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָא מִן כָּל־בְּרִכְתָּא (בשבת שובה: לְעֵלָא לְעֵלָא מִכָּל־בְּרִכְתָּא) וְשִׁירָתָא, תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא, דְאַמְרִין בְּעֶלְמָא, וְאַמְרוּ

אָמֵן: (אמן)

מניח ידו הימנית על השמאלית במקום הלב, יכוף ראשו מעט ויצמיד רגליו

תהלים נא

אֲדָנִי, שְׁפָתַי תִּפְתָּח וּפִי יַגִּיד תְּהִלָּתְךָ:

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם,
אֱלֹהֵי יִצְחָק, וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא, אֵל
עֲלִיּוֹן, גּוֹמֵל חֲסָדִים טוֹבִים, וְקוֹנֵה הַכֹּל, וְזוֹכֵר חֲסֵדי אֲבוֹת,
וּמַבִּיא גּוֹאֵל לִבְנֵי כְנִיָּהֶם לְמַעַן שְׁמוֹ בְּאַהֲבָה:

בשבת שובה מוסיפים:

זָכְרָנוּ לְחַיִּים, מְלֶךְ חַפֵּץ בְּחַיִּים, וְכִתְּבָנוּ בְּסֵפֶר הַחַיִּים, לְמַעַן אֱלֹהִים
חַיִּים:

ואם שכת ונוכר קודם שאומר "ברוך אתה ה'", חוזר. ואם הזכיר שם ה', אינו חוזר

מְלֶךְ, עוֹזֵר וּמוֹשִׁיעַ וּמַגֵּן: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מַגֵּן אַבְרָהָם:
אַתָּה גִּבּוֹר לְעוֹלָם אֲדָנִי, מְחַיֶּה מֵתִים אַתָּה, רַב לְהוֹשִׁיעַ.

מתחילים להזכיר "מוריד הטל" בתפילת מוסף של יום א' של פסח, ו"משיב הרוח" מתפילת
מוסף של שמיני עצרת. טעה והזכיר גשם בקיץ, חוזר. ואם סיים הברכה, חוזר לראש.
טעה ואמר "מוריד הטל" בחורף, אינו חוזר.

בקיץ מוריד הטל: בחורף משיב הרוח ומוריד הגשם:

מְכַלְכֵּל חַיִּים בְּחֶסֶד, מְחַיֶּה מֵתִים בְּרַחֲמִים רַבִּים, סוֹמֵךְ
נוֹפְלִים, וְרוֹפֵא חוֹלִים, וּמַתִּיר אֲסוּרִים, וּמְקַיֵּם אֱמוּנָתוֹ
לִישְׁנֵי עָפָר, מִי כְמוֹךָ בַּעַל גִּבּוֹרוֹת וּמִי דוֹמֶה לָךְ, מְלֶךְ מֵמִית
וּמְחַיֶּה וּמַצְמִיחַ יְשׁוּעָה:

בשבת שובה מוסיפים:

מִי כְמוֹךָ אֵב הַרְחֵמָן, זוֹכֵר יְצוּרָיו לְחַיִּים בְּרַחֲמִים:

ואם שכת ונוכר קודם שאומר "ברוך אתה ה'", חוזר. ואם הזכיר שם ה', אינו חוזר

וְנֶאֱמַן אַתָּה לְהַחְיֹת מֵתִים: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְחַיֶּה
הַמֵּתִים:

**אַתָּה קָדוֹשׁ וְשִׁמְךָ קָדוֹשׁ, וְקְדוּשִׁים בְּכָל-יּוֹם יִהְיֶה לְךָ סֵלָה,
כִּי אֵל מֶלֶךְ גָּדוֹל וְקָדוֹשׁ אַתָּה: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הָאֵל (בשבת)
שׁוֹבָה אוֹמְרִים: הַמֶּלֶךְ) הַקָּדוֹשׁ:**

ואם טעה ואמר: "האל הקדוש" או שהוא מסופק, ולא נזכר תוך כדי דיבור, חוזר לראש התפילה
טעה והתחיל לומר ברכות של חול, ונזכר באמצע אמירת אחת הברכות שהיום שבת,
מסיים את אותה הברכה וחוזר לנוסח השבת. (שו"ע רסח, ב).

**אַתָּה קִדְשָׁתָּ אֶת-יּוֹם הַשַּׁבָּת, וְשָׁבִיעִי לְשִׁמְךָ, תִּכְלִית מַעֲשֵׂה שְׁמִים
וְאַרְצָךְ וּבִרְכָּתוֹ מִכָּל-הַיָּמִים, וְקִדְשָׁתוֹ מִכָּל-הַיָּמִינִים,
וְכֵן כָּתוּב בְּתוֹרָתְךָ:**

**וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בַּיּוֹם
הַשַּׁבָּת, וַיְשַׁבֵּתוּ מִכָּל-הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיְשַׁבֵּת בַּיּוֹם הַשַּׁבָּת, וַיְשַׁבֵּת
מִכָּל-הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יּוֹם הַשַּׁבָּת, וַיְקַדְּשֵׁהוּ
אֹתוֹ, כִּי בּוֹ שָׁבַת מִכָּל-הַמְּלָאכָה אֲשֶׁר בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:
וַיִּשְׁמְחוּ בְּמַלְכוּתְךָ שׁוֹמְרֵי שַׁבָּת וְקוֹרְאֵי עֲנִי. עַם מְקֻדָּשׁ
שָׁבִיעִי, כָּלֵם יִשְׁבְּעוּ וַיִּתְעַנְּגוּ מִטּוֹבְךָ, וּבְשָׁבִיעִי רָצִיתָ בּוֹ
וְקִדְשָׁתוֹ, חֲמִדַּת יָמִים אוֹתוֹ קָרָאתָ, זָכַר לְמַעֲשֵׂה בְּרָאשִׁית:
אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רָצָה נָא בְּמִנוּחַתָּנוּ, קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שְׂפָעֵנוּ מִטּוֹבְךָ, וְשִׂמְחָנוּ בְּפִשְׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבֵּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת, וְהִנַּחֲלֵנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרִצּוֹן שַׁבָּת קִדְּשָׁךְ, וַיִּנּוּחוּ בָּהּ כָּל-יִשְׂרָאֵל
מִקְדָּשֵׁי שְׁמֶךָ: בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:**

**רָצָה יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בְּעַמְּךָ יִשְׂרָאֵל וּלְתַפְלָתָם שְׁעָה, וְהָשִׁב
אֶת-הָעֲבוּדָה לְדַבֵּר בִּיתְךָ, וְאֲשֵׁי יִשְׂרָאֵל, וּתַפְלָתָם, מִהֲרָה
בְּאַהֲבָה תִּקְבַּל בְּרִצּוֹן, וְתִהְיֶה לְרִצּוֹן תָּמִיד עֲבוּדַת יִשְׂרָאֵל
עִמָּךְ:**

בראש חודש ובחול המועד מוסיפים כאן:

אֱלֹהֵינוּ וַאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, יַעֲלֶה וַיָּבֹא וַיַּגִּיעַ, וַיִּרְאֶה וַיִּרְצֶה וַיִּשְׁמַע, וַיַּפְקֵד וַיִּזְכֹּר זַכְרוֹנָנוּ וּפְקֻדּוֹנָנוּ, וְזִכְרוֹן אֲבוֹתֵינוּ, וְזִכְרוֹן מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד עֲבֹדְךָ, וְזִכְרוֹן יְרוּשָׁלַיִם עִיר קֹדֶשְׁךָ, וְזִכְרוֹן כָּל-עַמֶּךָ בֵּית יִשְׂרָאֵל לְפָנֶיךָ, לְפִלִּיטָה לְטוֹבָה, לְחֵן וּלְחַסֵּד וּלְרַחֲמִים, לְחַיִּים טוֹבִים וּלְשָׁלוֹם. בְּיוֹם

בר"ה
בחוה"מ סוכות:
חג המצות,

בר"ה
בחוה"מ פסח:
חג המצות,

בר"ה
בחוה"מ סוכות:
חג המצות,

הַזֶּה: זִכְרָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ בּוֹ לְטוֹבָה. וּפְקֻדָּנוּ בּוֹ לְבִרְכָּה. וְהוֹשִׁיעֵנוּ בּוֹ לְחַיִּים טוֹבִים. וּבִדְבַר יְשׁוּעָה וּרְחֻמִּים, חֵסֶד וְחֶנֶּן, וּרְחָם עָלֵינוּ וְהוֹשִׁיעֵנוּ, כִּי אֵלֶיךָ עֵינֵינוּ, כִּי אֵל מֶלֶךְ חַנּוּן וְרַחוּם אַתָּה:

שכח ולא אמר "יעלה ויבוא", בחול המועד חזור ל"רצה". ואם סיים תפילתו, חזור לראש. ובראש חודש אינו חוזר.

וְתַחֲזִינָה עֵינֵינוּ בְּשׁוֹכֵךְ לְצִיּוֹן בְּרַחֲמִים. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, הַמַּחֲזִיר שְׂכִינָתוֹ לְצִיּוֹן:

מוֹדִים אֲנַחְנוּ לָךְ, שְׂאֵתָהּ הוּא יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וַאלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ לַעֲוֹלָם וָעֶד, צוּרנוּ צוּר חַיִּינוּ, מִגֵּן יִשְׁעָנוּ, אַתָּה הוּא לְדוֹר וָדוֹר נֹדֶה לָּךְ וְנִסְפָּר תְּהִלָּתְךָ, עַל חַיִּינוּ הַמְּסוּרִים בְּיָדְךָ, וְעַל נַשְׁמוֹתֵינוּ הַפְּקוּדוֹת לָךְ, וְעַל נַסִּיךְ שְׁבָכָל-יוֹם עִמָּנוּ, וְעַל נַפְּלֹאוֹתֶיךָ וְטוֹבוֹתֶיךָ שְׁבָכָל-עֵת, עָרֵב וּבִקֵּר וְצַהֲרִים, הַטּוֹב כִּי לֹא כָלוּ רַחֲמֶיךָ, וְהִמְרַחֵם, כִּי לֹא תָמוּ חַסְדֶּיךָ, כִּי מַעֲוֹלָם קָנִינוּ לָךְ:

בחנוכה ובפורים המשולש מוסיפים כאן:

וְעַל הַנַּסִּים וְעַל הַפְּרָקָן וְעַל הַגְּבוּרוֹת וְעַל הַתְּשׁוּעוֹת וְעַל הַנִּפְלְאוֹת וְעַל הַנִּחְמוּת וְעַל הַמַּלְחָמוֹת שְׁעָשִׂיתָ לְאַבוֹתֵינוּ בַּיָּמִים הָהֵם בְּזְמַן הַזֶּה:

בפורים

בחנוכה

בַּיָּמִי מִתְהַיָּהוּ בֶּן יוֹחָנָן כְּהֵן גָּדוֹל, חֲשֹׁמוֹנַי וּבְנָיו, כְּשֶׁעֲמָדָה מַלְכוּת יוֹן הַרְשָׁעָה עַל עַמֶּךָ יִשְׂרָאֵל, לְהַשְׁמִיחַם בַּיָּמִי מִרְדֵּכִי וְאַסְתֵּר כְּשׁוֹשֵׁן הַבִּינְיָה, כְּשֶׁעֲמַד עֲלֵיהֶם הַמֶּן הַרְשָׁע, בְּקֶשׁ לְהַשְׁמִיד לְהַרְגָּ וּלְאַבֵּד אֶת-כָּל-הַיְּהוּדִים מִנֶּעַר וָעַד

זמן טף ונשים ביום אחד, בשלשה עשר
לחדש שנים עשר, הוא חדש אדר, ושללם
לבוז. ואמה ברחמיך הרבים הפרת את
עצתו, וקלקלת את-מחשבתו, והשבות לו
גמולו בראשו. ותלו אותו ואת-בניו על
העץ (ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך
הגדול): ועל כולם וכו'

תורתך ולהעבירם מחקי רצונך, ואמה
ברחמיך הרבים עמדת להם בעת צרתם,
רבת את-יריבם, דנת את-דינם, נקמת
את-נקמתם, מסרת גבורים ביד חלשים,
ורבים ביד מעטים, וטמאים ביד טהורים,
ורשעים ביד צדיקים, וזדים ביד עוסקי
תורתך, ולך עשית שם גדול וקדוש
בעולמך, ולעמך ישראל עשית תשועה
גדולה ופרקן כהיים הזה. ואחר כן באו
בניך לדביר ביתך, ופנו את-היכלך, וטהרו
את-מקדשך, והדליקו נרות בחצרות קדשך, וקבעו
שמונת ימים אלו בהלל ובהודאה
ועשית עמהם נס ופלא ונודה לשמך הגדול סלה)
לשמן הגדול: ועל כולם וכו'

שכת לומר "ועל הניסים" וכבר אמר "ברוך אתה ה'" של חתימת הברכה, אינו חוזר.

ועל כלם יתברך ויתרומם ויתנשא שמך מלכנו תמיד לעולם ועד.

בשבת שובה מוסיפים:

וכתב לחיים טובים כל-בני ברייך:

ואם שכת וזכר קודם שאומר "ברוך אתה ה'", חוזר. ואם הזכיר שם ה', אינו חוזר

וכל החיים יודוך סלה, ויהללו ויברכו את-שמך הגדול
באמת לעולם כי טוב, האל ישועתנו ועזרתנו סלה. האל
הטוב: ברוך אתה יהוה, הטוב שמך ולך נאה להודות:

יש נוהגים לומר גם בערבית "שים שלום", ויש נוהגים לומר "שלום רב":

שים שלום טובה וברכה, שלום רב על ישראל עמך תשים
חיים חן וחסד ורחמים, לעולם כי אתה הוא מלך אדון
עלינו ועל כל-ישראל עמך. לכל-השלוש. וטוב יהיה בעיניך
ברכנו אבינו כלנו בְּאֶחָד בְּאוֹר פְּנִיךָ
בְּאוֹר פְּנִיךָ, כי באור פְּנִיךָ נִתְּתָ לָנוּ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ
ישראל ויברך את-כל-עמך ישראל בכל-עת ובכל-שעה
בשלומוך:

תורת חיים ואהבת חסד, וצדקה וברכה ורחמים וחיים
ושלום, וטוב יהיה בעיניך לברכנו ולברך את כל-עמך
ישראל בכל-עת ובכל-שעה בשלומך:

בשבת שובה מוסיפים:

בספר חיים ברכה ושלום, ופרנסה טובה, וגזרות טובות ושועות
ונחמות, נזכר ונפתח לפניך, אנחנו וכל-עמך בית ישראל, לחיים טובים
ולשלום:

ואם שכח ונזכר קודם שאומר "ברוך אתה ה'", חזור. ואם הזכיר שם ה', אינו חוזר

ברוך אתה יהוה, המברך את-עמו ישראל בשלום:

תהלים יט

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי:

ברכות יז

אלהי, נצר לשוני מרע, ושפתי מדבר מרמה, ולמקללי נפשי תדם,
ונפשי כעפר לפל תהיה, פתח לבי בתורתך, ואחרי מצותיך תרדף
נפשי. וכל-הקמים והחושבים עלי לרעה, מהרה הפר עצתם וקלקל
מחשבתם.

יש אומרים כאן תפילה זו:

יהי רצון מלפניך, יהוה אלהי ואלהי אבותי, שלא תעלה קנאת אדם עלי ולא קנאתי
על אחרים, ושלא אכעס היום ושלא אכעיסך, ותצילני מיצר הרע, ותן קלבי הכנעה
וענוה. מלפני ואלהינו, יחד שמך בעולמך, בנה עיך: סד ביתך ושכלל היכלך וקבץ
קברץ גליות ופדה צאנך ושמח עדתך:

עשה למען שמך, עשה למען מינך, עשה למען תורתך, עשה

תהלים ס

למען גדשתך. למען יחלצון ידיך הושיעה מינך וענני:

שם יט

יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך, יהוה צורי וגאלי:

אם יש אחריו מי שלא גמר תפילתו, ימתין עד שיסיים ואז יפסע.

עשה שלום (בשבת שובה אומר: **השלום**) **במרומו, הוא יעשה שלום**

עלינו, ועל כל-ישראל, ואמרו אמן:

יהי רצון מלפניך, יהוה אלהינו ואלהי אבותינו, שיתבנה בית המקדש במהרה בימינו,
ותן חלקנו בתורתך. וישם נעבדך ביראה פימי עולם וכשנים קדמוניות. וערכה ליהוה
מנחת יהודה וירושלים פימי עולם וכשנים קדמוניות:

מלאכי ג

אחרי תפילת לחש עומדים ואומרים הש"ץ והציבור יחד:

וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל-צָבָאָם: וַיְכַל אֱלֹהִים בְּיוֹם
הַשְּׁבִיעִי מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה, וַיִּשְׁבֹּת בְּיוֹם הַשְּׁבִיעִי
מִכָּל-מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר עָשָׂה: וַיְבָרֶךְ אֱלֹהִים אֶת-יוֹם
הַשְּׁבִיעִי וַיְקַדֵּשׁ אֹתוֹ, כִּי בּוֹ שָׁבַת מְכָל-מְלֹאכְתּוֹ אֲשֶׁר
בָּרָא אֱלֹהִים לַעֲשׂוֹת:

בראשית ב

הש"ץ אומר

(אין אומרים ברכה זו במקום שאינו מקום תפילה קבוע, כגון בבית האבל):

בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, אֱלֹהֵי אַבְרָהָם
אֱלֹהֵי יִצְחָק וְאֱלֹהֵי יַעֲקֹב, הָאֵל הַגָּדוֹל הַגִּבּוֹר וְהַנּוֹרָא אֵל
עֲלִיּוֹן קוֹנֵה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:

קהל והש"ץ חוזר: מִגֵּן אֲבוֹת בְּדִבְרוֹ, מְחִיָּה מֵתִים בְּמֵאֲמָרוֹ הָאֵל
(בשבת שובה אומר: הַמָּלֵךְ) הַקְדוֹשׁ שְׁאִין כְּמוֹהוּ הַמְּנִיחַ לַעֲמוֹ בְּיוֹם
שַׁבַּת קָדְשׁוֹ, כִּי בָם רָצָה לְהַנִּיחַ לָהֶם, לְפָנָיו נַעֲבֹד בִּירְאָה
וּפְחַד וְנוֹדָה לְשִׁמּוֹ בְּכָל-יוֹם תָּמִיד, מֵעַיִן הַבְּרָכוֹת, אֵל
הַהוֹדָאוֹת, אֲדוֹן הַשְּׁלוֹם, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת וּמְבָרֵךְ שְׁבִיעִי,
וּמְנִיחַ בְּקִדְשָׁהּ, לַעֲם מְדֻשָּׁנִי עֲנֵג, זָכָר לְמַעֲשֵׂה בְּרֵאשִׁית:

הש"ץ ממשיך:

אֱלֹהֵינוּ וְאֱלֹהֵי אֲבוֹתֵינוּ, רָצָה נָא בְּמִנוּחָתָנוּ, קִדְּשָׁנוּ
בְּמִצְוֹתֶיךָ וְתֵן חֵלְקֵנוּ בְּתוֹרָתְךָ, שִׁפְעֵנוּ מִטּוֹבְךָ וְשִׁמַּח נַפְשָׁנוּ
בִּישׁוּעָתְךָ, וְטַהַר לִבָּנוּ לְעִבְדְּךָ בְּאֵמֶת, וְהַנְחִילֵנוּ יְהוָה
אֱלֹהֵינוּ בְּאַהֲבָה וּבְרָצוֹן שַׁבַּת קְדֻשָּׁהּ, וַיְנַחֲמוּ בָּהּ כָּל-יִשְׂרָאֵל
מְקַדְּשֵׁי שְׁמֶךָ. בְּרוּךְ אַתָּה יְהוָה, מְקַדֵּשׁ הַשַּׁבָּת:

ואומר החזן קדיש תתקבל

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְּרֻעוֹתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מְלָכוּתָהּ וַיַּצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמִיכוֹן
וּבְחַיִּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזִמְנָן קָרִיב, וְאָמְרוּ אֲמֵן: (אמן)
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלַם וּלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל,
שְׁמֵהּ דְקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלְא מִן כָּל-בְּרִכְתָּא (בשבת שובה: לְעֵלְא לְעֵלְא
מִכָּל-בְּרִכְתָּא) וְשִׁירָתָא, תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחֲמָתָא, דְאֲמִירָן בְּעֶלְמָא, וְאָמְרוּ
אֲמֵן: (אמן)

תִּתְקַבֵּל צְלוֹתָהוֹן וּבְעוֹתָהוֹן דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל קֳדָם אֲבוּהוֹן דִּי בְשִׁמְיָא,
וְאָמְרוּ אֲמֵן: (אמן)

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל,
וְאָמְרוּ אֲמֵן: (אמן)

עֲשֵׂה שָׁלוֹם (בשבת שובה: הַשָּׁלוֹם) בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שָׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל-יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אֲמֵן: (אמן)

תהלים כג

מִזְמוֹר לְדָוִד, יְהוָה רֹעִי לֹא אֶחָסֵר: בְּנֹאוֹת דֹּשָׁא
יִרְבִּיצֵנִי, עַל מֵי מְנַחוֹת יְנַהֲלֵנִי: נַפְשִׁי יִשׁוּבֵב, יִנְחֵנִי
בְּמַעְגְלֵי צֶדֶק לְמַעַן שְׁמוֹ: גַּם כִּי אֵלֶךְ בְּגִיא צִלְמוֹת
לֹא אִירָא רָע, כִּי אַתָּה עֲמָדִי, שְׁבָטְךָ וּמִשְׁעֶנְתְּךָ הִמָּה
יִנְחֵמֵנִי: תַּעֲרֹךְ לִפְנֵי שְׁלַחַן נֶגֶד צָרְרִי, דִּשְׁנֹת בִּשְׁמֵן
רֹאשִׁי, כּוֹסֵי רוּיָהּ: אֵף טוֹב וַחֲסֵד יִרְדְּפוּנִי כָל-יְמֵי
חַיִּי, וְשִׁבְתִּי בְּבֵית יְהוָה לְאֶרְךָ יָמִים:

ואומר החזן חצי קדיש

בקהילות הספרדים אומרים כאן קדיש יתום.

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדַּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֵעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ מְלִכּוּתָהּ וַיַּצְמַח פּוֹרְקָנָהּ וַיַּקְרֵב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּחַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל־בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֶגְלָא וּבְזֶמֶן קָרִיב, וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמן)
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְכַרְךָ לְעָלַם וּלְעֵלְמֵי עֲלֵמְיָא:

יִתְבָּרֵךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל, שְׁמֵהּ דְקַדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָא מִן כָּל־בְּרִכְתָּא (בשבת שובה: לְעֵלָא לְעֵלָא מִכָּל־בְּרִכְתָּא) וַיִּשְׁרֵתָא, תִּשְׁבַּחְתָּא וַיִּנְחַמְתָּא, דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא, וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמן)

אומר החזן: **בְּרַכּוּ אֶת־יְהוָה הַמְּבָרֵךְ:**

ועונים הקהל: **בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**

וחזור החזן: **בְּרוּךְ יְהוָה הַמְּבָרֵךְ לְעוֹלָם וָעֶד:**

ממוצאי יו"ט ראשון של פסח סופרים כאן ספירת העומר (תמוצא בעמוד 137)

בחלק מקהילות הספרדים נוהגים לספור את ספירת העומר לאחר 'עלינו לשבח'.

עֲלִינוּ לְשַׁבַּח לְאֲדוֹן הַכֹּל, לְתַת גְּדֻלָּה לְיוֹצֵר בְּרָאשִׁית, שְׁלֹא עָשָׂנוּ כְּגוֹיֵי הָאֲרָצוֹת, וְלֹא שָׁמְנוּ כְּמִשְׁפָּחוֹת הָאֲדָמָה, שְׁלֹא שָׁם חִלְקֵנוּ כָּהֵם, וְגוֹרְלֵנוּ כְּכָל־הַמוֹנֵם. שֶׁהֵם מִשְׁתַּחֲוִים לְהֵבֶל וְרִיק וּמִתְפַּלְלִים אֶל אֵל לֹא יוֹשִׁיעַ. וְאֵנַחְנוּ כּוֹרְעִים וּמִשְׁתַּחֲוִים וּמוֹדִים, לְפָנֵי מֶלֶךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שֶׁהוּא נוֹטֶה שָׁמַיִם וְיוֹסֵד אָרֶץ, וּמוֹשֵׁב יָקָר בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל, וּשְׁכִינַת עֲדוֹ בְּגִבְהֵי מְרוֹמִים, הוּא אֱלֹהֵינוּ אֵין עוֹד. אָמֵת מְלַכְנוּ, אָפֶס זוּלָתוֹ, כְּפָתוּב בְּתוֹרָתוֹ: וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהִשְׁבַּת אֶל לְבָבְךָ, כִּי יְהוָה הוּא הָאֱלֹהִים בַּשָּׁמַיִם מִמַּעַל,
וְעַל הָאָרֶץ מִתַּחַת, אֵין עוֹד:

וְעַל כֵּן נִקְוֶה לָךְ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ, לְרֹאוֹת מְהֵרָה בְּתַפְאֲרַת עֲדָךְ, לְהַעֲבִיר גְּלוּלִים מִן הָאָרֶץ, וְהַאֲלִילִים כְּרוֹת יִפְרֹתוֹן, לְתַתֵּן

דברים ד

עולם בַּמְלָכוֹת שְׂדֵי. וְכָל-בְּנֵי בֶשֶׁר יִקְרְאוּ בְשִׁמְךָ, לְהַפְנוֹת
אֵלֶיךָ כָּל-רְשָׁעֵי אֶרֶץ. יִפִּירוּ וַיִּדְעוּ כָּל-יֹשְׁבֵי תְּהוֹמֹת, כִּי לָךְ
תִּכְרַע כָּל-בְּרֵךְ, תִּשָּׁבַע כָּל-לִשׁוֹן. לְפָנֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ יִכְרְעוּ
וַיִּפְּלוּ, וְלִכְבוֹד שִׁמְךָ יִקָּר יִתְּנוּ, וַיִּקְבְּלוּ כָּל-אֶת-עַל
מַלְכוּתְךָ, וְתִמְלֹךְ עֲלֵיהֶם מְהֵרָה לְעוֹלָם וָעֶד. כִּי הַמְּלָכוֹת
שֶׁלָּךְ הֵיא, וְלְעוֹלָמִי עַד תִּמְלֹךְ בְּכָבוֹד, כַּפְּתוּב בְּתוֹרָתְךָ:
יְהוָה יִמְלֹךְ לְעֹלָם וָעֶד: וְנֹאמַר: וְהָיָה יְהוָה לְמֶלֶךְ עַל כָּל-
הָאֶרֶץ, בַּיּוֹם הַהוּא יְהִיָּה, יְהוָה אֶחָד וְשִׁמּוֹ אֶחָד:

שמות טו
זכריה יד

אל תירא מפחד פתאם ומשאת רשעים כי תבא: עצה וְתִפְּרוּ דְּכָרוּ דְּכָר וְלֹא יָקוּם
כי עֲמָנוּ אֵל: וְעַד זְקָנָה אָנִי הוּא, וְעַד שִׁיבָה אָנִי אֶסְבֵּל, אֲנִי עֲשִׂיתִי וְאָנִי אֲשָׂא וְאָנִי
אֶסְבֵּל וְאֶמְלֹט:

האבלים אומרים קדיש:

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא, (אמן) בְּעָלְמָא דִּי כְּרָא כְּרַעוּתָהּ וַיִּמְלִיךְ
מַלְכוּתָהּ וַיַּצְמַח פּוּרְקָנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ, (אמן) בְּתַיִּיכוֹן וּבְיוֹמֵיכוֹן
וּבְחַיֵּי דְכָל-בֵּית יִשְׂרָאֵל, בְּעֵגְלָא וּבְזִמְזָן קָרִיב, וְאָמְרוּ אִמְּן: (אמן)
יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעֹלָם וְלְעָלְמֵי עָלְמַיָּא:

יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה וַיִּתְהַלָּל,
שְׁמֵהּ דְּקֻדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא לְעֵלָא מִן כָּל-בְּרִכְתָּא (בשבת שובה): לְעֵלָא לְעֵלָא
מִכָּל-בְּרִכְתָּא) וְשִׁירָתָא, תִּשְׁבַּחְתָּא וְנִחַמְתָּא, דְּאִמְרִין בְּעָלְמָא, וְאָמְרוּ
אִמְּן: (אמן)

יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא וְחַיִּים טוֹבִים עָלֵינוּ וְעַל כָּל-יִשְׂרָאֵל,
וְאָמְרוּ אִמְּן: (אמן)

עֲשֵׂה שְׁלוֹם (בשבת שובה: הַשְׁלוֹם) בְּמִרוֹמָיו, הוּא יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עָלֵינוּ וְעַל
כָּל-יִשְׂרָאֵל, וְאָמְרוּ אִמְּן: (אמן)

בחלק מקהילות האשכנזים, מור"ח אלול עד הושענא רבה, אומרים כאן את מזמור "לדוד
ה' אורי וישעי" במקום במנוחה (תמצא בעמוד 118) ולאחריו קדיש יתום.

נוהגים לשיר אחרי התפילה את הפיוט "אדון עולם".

אָדון עוֹלָם אֲשֶׁר מֶלֶךְ,	בְּטָרֶם כָּל־יְצִיר נִבְרָא.
לַעַת נַעֲשֶׂה בְּחֻצּוֹ כָּל,	אֲזִי מֶלֶךְ שְׁמוֹ נִקְרָא.
וְאַחֲרֵי כָּל־לֹת הַכָּל,	לְבַדּוֹ יִמְלוֹךְ נוֹרָא.
וְהוּא הָיָה וְהוּא הָיָה,	וְהוּא יְהִיָּה בְּתַפְאָרָה.
וְהוּא אֶחָד וְאֵין שְׁנִי,	לְהַמְשִׁיל לוֹ לְהַחֲבִירָה.
בְּלִי רֵאשִׁית בְּלִי תְּכֵלִית,	וְלוֹ הָעוֹז וְהַמְשָׁרָה.
וְהוּא אֵלִי וְחִי גָּאֲלִי,	וְצוֹר חֲבִלִי בְּעַת צָרָה.
וְהוּא נָסִי וּמְנוֹס לִי,	מִנֶּת כּוֹסֵי בְּיוֹם אֶקְרָא.
בְּיָדוֹ אֶפְקִיד רוּחִי,	בְּעַת אִישָׁן וְאַעִירָה.
וְעַם רוּחִי גְּיוֹתִי,	יְהוָה לִי וְלֹא אֵירָא:

בקהילות הספרדים ובחלק מקהילות האשכנזים נוהגים לומר פיוט זה (כאן בנוסח הספרדים. בנוסח האשכנזים תמצא בעמוד 5):

יִגְדֵּל אֱלֹהִים חַי וְיִשְׁתַּבַּח,	נִמְצָא וְאֵין עַת אֶל מְצִיאֹתוֹ.
אֶחָד וְאֵין יְחִיד בְּיְחודוֹ,	נַעֲלֶם וְגַם אֵין סוֹף לְאַחֲדוֹתוֹ.
אֵין לוֹ דְּמוּת הַגּוֹף וְאֵינוֹ גּוֹף,	לֹא נַעֲרֹךְ אֵלָיו קִדְשָׁתוֹ.
קִדְמוֹן לְכָל־דָּבָר אֲשֶׁר נִבְרָא,	רֵאשׁוֹן וְאֵין רֵאשִׁית לְרֵאשִׁיתוֹ.
הֵנוּ אָדוֹן עוֹלָם לְכָל־נוֹצֵר,	יּוֹרָה גְּדֻלָּתוֹ וּמְלָכוּתוֹ.
שֹׁפֵעַ נְבוֹאָתוֹ וְנִתְּנוֹ אֶל,	אֲנָשִׁי סִגְלָתוֹ וְתַפְאָרָתוֹ.
לֹא קֵם בְּיִשְׂרָאֵל כְּמֹשֶׁה עוֹד,	נִבְיָא וּמַבִּיט אֶת־תְּמוּנָתוֹ.
תּוֹרַת אֱמֶת נִתֵּן לְעַמּוֹ אֶל,	עַל־יַד נְבִיאָו נִצָּמֵן בֵּיתוֹ.
לֹא־יַחֲלִיף הָאֵל וְלֹא יִמִּיר,	דָּתוֹ לְעוֹלָמִים לְזוּלָתוֹ.
צוּפָה יוֹדֵעַ סִתְּרִינוֹ,	מַבִּיט לְסוֹף דְּבָר בְּקִדְמוּתוֹ.
גּוֹמֵל לְאִישׁ חֲסִיד כְּמַפְעֵלוֹ,	נוֹתֵן לְרָשָׁע רַע כְּרִשְׁעָתוֹ.
יִשְׁלַח לְמָן יָמִים מְשִׁיחֵנוּ,	לְפָדוֹת מְחַפֵּי קֶץ יִשׁוּעָתוֹ.
מֵתִים יְחִיָּה אֶל בְּרַב חֲסִידוֹ,	בְּרוּךְ עַד־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ.
אֵלָה שְׁלֹשׁ עֶשְׂרֵה לְעַקָּרִים,	הֵן הֵם יְסוֹד דַּת אֶל וְתוֹרָתוֹ.
תּוֹרַת מֹשֶׁה אֱמֶת וּנְבוֹאָתוֹ,	בְּרוּךְ עַד־עַד שֵׁם תְּהִלָּתוֹ.

